

لېونی سندرې

لائق زاده لائق

Ketabton.com

دا چې دومره ضد کوي، ځان له مانه بېلوي
لږ د زړه نه تپوس وکړه، ما به څنگه هېروي

لېونی سندرې

(شعري مجموعه)

لايق زاده لايق

قيصه د لېونتوب مې حكه پته پاتې نشوه
چې مينه لېونی شوه، نو "سندرې لېونی" شوې

دغه کتاب

نوم : لېونی سندري

ليکوال : لایق زاده لایق

چاپ کال : 2007 اگست

شمېر : 1000 (یوزر)

کمپوزینګ : ذبیح شفق

خوروونکی : د پښتونخوا د پوهنې دېره – پېښور

چاپونکی : ضیا سنز پرنټرز، پېښور. فون 2580176

بیه : مجلد (130) روپۍ

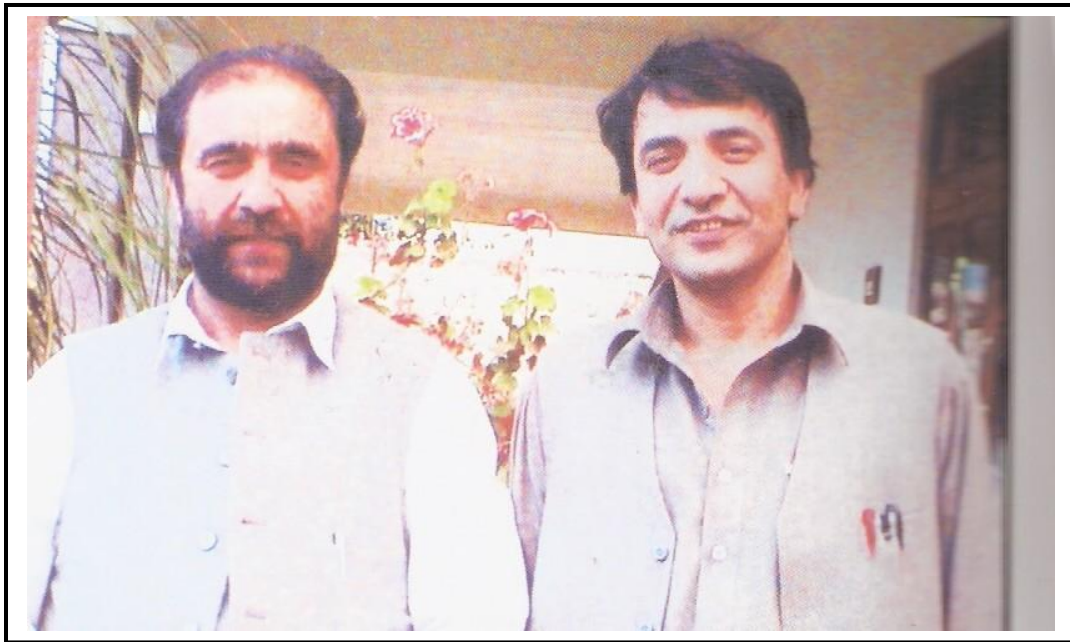
غیر مجلد (100) روپۍ

د موندلو درکونه:

- یونیورسټی بک ایجنسی، خیبر بازار، پېښور
- دانش کتابتون، ډهکی نعلبندي، قصه خواني بازار پېښور
- او ددې ترڅنګه:
- د کتابونو ټول لور دوکانونه

لايق زاده لايق

زه دا خپلې "لېونۍ سندرې" د لوئې پښتونخوا د لومړي ليکوال ښاغلي کبير ستوری
زوی ښاغلي نصير خان ستوري ته ډالۍ کوم. هاغه نصير خان ستوري ته لکه چې
د نورو وروڼو ورته د پښتو، ننگ او غېرت پالنه د عظيم پلار نه په ميراث کښې
پاتې ده.

"لايق زاده لايق"

زه هغه پېژنم

هغه د خپلې مور کشره زوې و، ځکه نو ډېر نيازبين وو. په وړه وړه خبره به مرور شو او تر هاغې به نه پخلا کېدو چې ترڅو به ئې ضد پوره شوئ نه وو، خو مور ئې د لوتې کور بنځه وه، هغه به د خپل بچي په ټولو معصومو جذبو پوهېده. زر به ئې ځان ته راجوخت کړو، د مور د غېږې تودوالي به هغه ټکور ټکور کړو. هغه به په مينه مينه د خپلې مور سترگو ته وکتل، مور به په دواړه مخه ښکل کړو او دغه رنگ به معصوم ضد په خدا کېنې بدل شو.

هغه چې کله ورمه قدم اخيستو، نو مور ئې ډېره زياته خوشحاله وه، په ټول کلي کېنې ئې "خواره ککړي" وېشل. د هغوی په کور کېنې "اجمينه ترور"، "موتی-ترور" گرمې گرمې گرځېدې او "زر بي بي ترور" خو به ورکېنې د خوشحالي نه چورلکونه اوخوړل، ځکه چې د مودو مودو راسې ئې ددغه کور نمک خوړلې وو. د زنانه و ترڅنگه په کور کېنې کارکوونکي سړي هم خوشحاله وو. "دراني کاکا" چم گاوند ته زېري وړل او "گل بشر کاکا" خپل "ماشوم نايک" په اوږه اخيستې وو. د هغه مور د "مور پندۍ بابا" لور وه، د باباخېلو د کورنۍ دغه حيا په خپل خاوند ډېره گرانه وه، ځکه چې که يو خوا ئې د ژوند ملگرې وه، نو بل خوا ئې د خپل سکه ماما لور وه. په ټول کلي کېنې دا خبر خورېدو چې د مورپندۍ د بابا ممسي ورمه قدم اخيستې دے.

او بيا چې کله دغه قدم په منډو کېنې بدل شو، نو هغه به په لارو کوڅو کېنې د ملگرو سره لوبې کولې، د خپل مزاج تر مخه به ئې هره خبره خپل حق گڼلو، ملگرو ته ئې د پلار خوي هم معلوم و او د مور غصه هم، ځکه نو د هغه نازونه به ئې وړل. هغه به کله کله ټول ملگري راغونډ کړل کور ته به يې راوستل. په مور ئې د خپل زوی ملگري گران وو، گرمې گرمې پراتې به يې ورته پخولې او دغه رنگ د غرونو په لمن کېنې دغه ساده باده مينې د اظهار نوي چلونه زده کول.

هغه چې د پېنځه و کالو شو، نو مور ئې د نري رنځ بيماره شوه. په دغه ورځو شپو کېنې د نري رنځ علاج نه و، چې څنگه وختو نو اړخونه بدلول نو د هغې ناروغتيا سېوا کېده او چې د بيمارۍ په حال کېنې به ئې خپل ماشوم زوي ته وکتل، نو په سترگو کېنې به ئې غټې غټې اوبنکې راغلې. هغه به ورته په معصومه ژبه اووئ: "مورې ته خو ژاړې دا ولې؟" مور به ورته سلگو اونيوه ورته به

ئې اووئ: "ما خو نه دي ژړلي" ددې سره به ئې اوبنکې پټې کړې، خو د هغې په مخ به دا خبره واضحه لوسته کېده، چې هغه په ژوند نور اتبار نه لري او د نيازبين زوی د سبا غم ئې نوره هم زوروي. ډلې ډلې خلق د هغې پوښتنې له راتلل، په کور د غم لړې راخوړېدې او بيا... او بيا چې يوه ورځ هغه د کور نه باهر د خپلو ملگرو سره لوبې کولې، نو وئې کتل چې هرڅوک د هغوی کور ته منډې وهي. هغه وارخطا شو، لوبې ئې پرېښودې، په منډه منډه کور ته ورغ. په کور کېنې د چم گاوند ښځې جمع وې، هغه چغې کړې "مورې" او بيا چې د مور کټ ته ورغ، نو مور ورته په

اخي نظر اوکتل، بچی ورته آوازونه کول، خو د مور په خوله ئې ځواب نه راتلو. هغې خپل بچي ته کتل، په سترگو کښې ئې اوښکې الول کېدې، هغه بې اختیاره د مور په سينه سر کېښودو او چې مور ئې په سر لاس رابښکو، نو بيا د مينې دغه مزی شلېدلې وو.

هغه د کلی هرې ښځې ته په سلگو سلگو وئيل، چې زما مور خبرې ولې نه کوي؟ خو چا هم هغه له جواب نشو ورکولې. په ټول کلي کښې خبر خور شو، چې د "مور پندې بابا" لور مړه شوه. د مور د مرگ نه پس به هغه يواځې يواځې ناست وو، مشر ورور او خور به چې ورته څه خبره اوکړه، نو هغه به په ژړا گوتې پورې کړې او په ژړا کښې به ئې وئيل، چې "زما مور مړه شو او اوس به ئې تاسو برابر کړي وئ." ددې سره به هغوی هم سلگو اونيوول، خو په خوله ئې هېڅ نشو وئيل. د هغه پلار به چې کور ته راغی او د خپلې مينې دغه جاله به ئې تاله واله اولیده، نو غريو به اونيوو. په خوله ب ئې څه اونه وئيل خپل درې واړه يتيمان به ئې سينې ته راجوخت کړل او چې کله به ئې برداشت اونکړه شو، نو په بق بق به ئې وژړل. هغه به ځان د پلار په سينه پورې جوخت کړی وو او د پلار په مخ به ئې اوښکې لږې لږې کېدې.

هونبیاران وائي، چې وخت د هرڅه نه ښه معالج دے، زخمونو خولې ورکولې او فطرت پرې د صبر په لگولې. هغه يو ځل بيا د ژوند په رنگونو کښې وړک شو، د خپلو ملگرو سره ئې لوبې شروع کړې او بيا چې کله پلار په سکول کښې داخل کړو، نو د هغو د کتابونو سره نه لگېده.

د کوره نه به د سکول په بهانه اووتو او ټوله ورځ به يا لينده په لاس په مقبرو کښې گرځېدو او يا به ئې د سيند په غاړه ټوله ورځ تېره کړه.

يوه ورځ لينده په لاس په مقبره کښې په مرغو پسې گرځېدو چې ناڅاپي ورله چا په مخ يوه درنه خپره ورکړه. د هغه په سترگو تياره خوره شوه، خو چې کله ئې مخامخ اوکتل، نو هلته د سکول هېډ ماستر حضرت احمد ولاړ وو. د هغه په مړۍ کښې ژړا اونخته او د هاغه ځان نه ئې منډې کړې.

د سکول نه پتېدل د هغه معمول وو، خو د "حضرت احمد" هېډ ماستر خپېرې د هغه سره وېره ملگرې کړه او بيا چې کله پېنځم ته اورسېدو، نو د ژمي د چهتيانو کار ترې هېر وو. چتهتيانې پوره شوې، ملگری ئې سکول ته روان شول او هغه پلار ته بهانې شروع کړې. کله د خېټې د درد بهانه، کله د سر د درد بهانه او کله نور څه او چې کله ئې پلار په چالاکی پوهه شو، نو په زور ئې سکول ته بوتلو او استاد ته ئې حواله کړو.

په دغه ورځو شپو کښې استاذان د بچو په تربيت هم پوهېدل او د هغوی په لارخونده کښې ئې د چل ول نه کار هم نه اخيستو، ځکه نو هغه ته داسې زبردسته سزا ورکړه چې يو دوه ئې ترې خطا کړل.

اوس هغه پوهېدو چې کور کښې دې بهانې ختمې دي، نو په نره ئې سبق ته زړه ورکړو، چې څنگه څنگه د هغه سکول ته د تگ لارې ته راتلو، نو ورسره د هغه د سبق سره مينه سيوا کېده. هغه به د خپلو ملگرو سره اوس د سبق خبرې کولې، چې څنگه څنگه ئې د ځوانۍ په درشل

قدم ايښودو، نو د خپل ناقراره فطرت احساس ورته کېدو. هغه چې چرته حُسن اوليدو، د زړه د تل نه ئې ورسره مينه اوکړه، ځکه چې د هغه په ذات کېنې محرومې موجودې وې، هغه ددغه محرومۍ په تکميل پسې د هر چا سترگو ته کتل او هم دغه سترگې وې، چې ايله د څوارلسو کالو په عمر کېنې ئې هغه ته د شعر ليکلو هنر اوښودو.

هغه به گډوډ شعرونه اوليکل او چې ملگرو ته به ئې واورول نو هغوی به ورسره د لاسونو ټټا ملگرې کړه. دغه مينې هغه ته نوره حوصله ورکړه او دغه حوصلې ورته د نورو ښکلو سترگو د لټون لارې پرانستې. هغه څو څو ځله د بنائستونو په قيد کې بندي شو، خو د خپل ناقراره فطرت له وجې ئې کله هم په داسې قيدونو کېنې زيات وخت تېر نه کړو او بيا چې کله هغه لسم پاس کولو نو شاعري ئې ځوانه شوې وه. د سکول نه پس کالج او د کالج نه پس يونيورسټي. هغه ته د ژوند ډېر رنگونه اوښودل. هغه به چې څنگه د کاميابۍ په نوي درشل قدم کېښودو، نو پلار به ورته اول خوشحاله شو او بيا به ئې ورته په سترگو کېنې اوښکې راغلې. هغه به ورته اوونئ "دا دا ستاسو په سترگو کېنې هر وخت داسې اوښکې ولې راځي؟" پلار به ورته صرف دومره اوونئ، چې: "بيچ که نن دې مور وې څومره به خوشحاله وه؟" د مور د نشست والي احساس به هغه هم غمجن کړو. خو، بيا به ئې زړه صبر کړو.

ژوند وړاندې لاړو، هغه د بچو پلار شو، د هغه ترجيحات بدل شول. د کاميابو ډېر لومړي سفر ئې اوکړو. د شاعرۍ غږ ئې ټول وطن ته اورسېدو، د مينې د قيصونه ئې دنيا خبره شوه. لکه د پروڼ نن هم مينه کوي، د نورو د جذبو احترام خپل احترام گڼي. د نفرتونو څخه کرکه کي او چې کله ئې په ذهن باندې تېر وختونه رااوږېږي، د خپل کلي خړ کورونه، د خپل کلي چينې او چنارونه، د خپل کلي واورينې څوکې او د خپل کلي د سيند غورځنگونه، چې رايا د کړي، نو په ذهن ئې سپرلي خواره شي. کله سندرې اوليکي او کله غزلې، په دغه هر ليک کېنې د هغه د ناقراره فطرت هاغه ټولې جذبې ټپه ټپه کېږي، کومو چې هغه ته مينه ښودلې وه. هاغه گلاب گلاب ځواني، هاغه ملالې ملالې سترگې، هاغه نشه نشه بنائستونه اوس هم د هغه د شعرونو سره لوبې کوي او چې کله ئې زړه اودرزوي، نو ورته وائي چې "شابه مونږ اوليکه"، "مونږ خوندي که" هغه دې هرڅه لېونې کړي د، خو په دغه لېونتوب کېنې ښه خوشحاله د. زه ئې دومره قدر پېژنم چې نن پروڼ په ريډيو پاکستان کوهاټ کېنې د ډاېرېکټر په حيث کار کوي.

د "هغه" د ژوندون هره پاڼه لولم
خو له ځانه خبر نه شوم چې زه څوک يم؟

"ليکوال"

زما "لېونی-سندري"

که هرڅو ما د ژوند ډېر پړاوونه اوليدل، خو لا تر اوسه مې نظر تېر تېر دې. زه لا د ځان په لټون پسې وړک وړک گرځم، زما دغه وړک لټون ماته په هر گام د اظهار چلونه بنائي، خو زه نه پوهېږم چې ايا زما دغه بې ترتيبه ليکونه د شاعري په چوکاټ کښې راځي او که نا؟ ما چې کله د خپلو احساساتو دغه برخه راغونډه کړه نو ورته مې د "ژوند سندري" اووئ. که هرڅو راسره په دغه فيصله کښې عقل او شعور ملگرتيا کوله، خو لېونی زړه مې دې فيصلې منلو ته تيار نه وو، ځکه چې په دې سندرو کښې زما "لېونتوب" پټه پټه کېدو، چې کله مې د نورو ملگرو ترڅنگه خپل نازولي ملگري ساغر خان خټک ته دا ذکر اوکړو، نو هغه "د ژوند سندري"، "لېونی-سندري" کړې. دا ځکه چې ساغر خان خټک په خپله لېونی-سادگی کښې د ادراک په رموزو پوهه دې. دغه ادراک اوس هغه ددې جوگه کړې دې، چې په راتلونکو وختونو کښې به ورته خلق ډاکتر سعادت خان ساغر خټک اووايي. "لېونی-سندري" څه دي؟ د ساده باده جذبو ساده باده اظهار دې. دغه اظهار له چې کله زما د پښتنې خاورې ننگيالو او پياوړو هنرمندانو د خپلو آوازونو بڼکلا ورکړه، نو بيا زه "زه" پاتې نشوم. هر چا اوپېژندم. دغه هر څه زما د شاعري کمال نه دې، بلکې دا هرڅه زما د فن کارانو د آوازونو د هاغه زمزمو اهنگونه دي، چې په لرو بر کښې خورېږي. دې زمزمو که يو خوا زه "لايق" کړم نو بل خوا ئې زما د لېونتوب قيصه پټه پاتې نه کړه. زما اورېدونکو، زما لوستونکو ماته احترام راکړو، زما "لېونتوب" ئې خوښ کړو او دغه ډاډ ماته د نورو ليکلو توان راکړې. زه پوره اعتماد لرم چې لکه زما د نورو احساساتو په رنگ به تاسو زما "لېونی-سندري" د خپلې مينې په زور نورې هم لېونی کړئ.

د خپلو ټولو مينه والو د نورې مينې په باور

لايق زاده لايق

ډايریکټر ريډيو پاکستان کوهاټ

سپټمبر 2007

رابطه: 0334-8267377

اعتراف

بنایبیری عظمتونه صفتونه وارہ تالہ
خالقہ ذوالجلالہ ، خالقہ ذوالجلالہ
رازق د مخلوقاتو ی بی شکہ با کمالہ
خالقہ ذوالجلالہ، خالقہ ذوالجلالہ

قربان د لہ نام شم پہ ہر خہ کی یکتا ی
د خیال لہ ہر یو حد نہ زما ربہ بالا ی
اشنا دی بنائستونہ کرہ جلال کی لہ جمالہ
خالقہ ذوالجلالہ، خالقہ ذوالجلالہ

دا وارہ کائنات دی ثنا وایی لگیا دی
پہ خیلہ خیلہ ژبہ "اللہ" وایی لگیا دی
بنکارہ د قدرتونہ لور پہ لور دی بی مثالہ
خالقہ ذوالجلالہ، خالقہ ذوالجلالہ

تول ستانہ مدد غواری نبی دے کہ ولی دے
بادشاہ ی لویہ خدایہ ہر شان د ازلی دے
لمن د رحمتونو د خورہ دہ لازوالہ
خالقہ ذوالجلالہ، خالقہ ذوالجلالہ

لایق بہ دی خہ ستایی حمدونہ دی بسیار دی
احدہ پہ یو ذات کی رنگونہ دی بسیار دی
پکار می نور خہ نہ دی خیلہ مینہ راکہ مالہ
خالقہ ذوالجلالہ، خالقہ ذوالجلالہ

راز

چې غمونه دې سیوا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباند راشي نو بس صل علی وایه

مایوسي چې دې په ذهن کله کله راخوره شي
چې شکونه گمانونه غلي غلي درسره شي
چې دې وار کله خطا شي نو بس صلی عل وایه
چې تکلیف درباند راشي نو بس صل علی وایه

چې راپېښې درته کله لوټې لوټې حوصلې شي
چې په ژوند درته گرانې د وختونو فیصلې شي
چې دې ساه کله بې ساه شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وایه

چې سوځېږې کله کله د حالاتو په لمبو کې
پرېشانه پرېشانه هر خوا گوري په سلگو کې
چې ملگري دې سودا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وایه

دا د هر يو غم علاج دی دا د هر زخم ټکور دی
دا د هر يو روح قرار دی دا د دواړه جذبو شور دی
چې لایقه خوله دوا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وایه

"صلو عليه واله"

تکميل

بنائست د بنائستونو دے رښتيا علي علي
نيازبين د محمد رسول الله علي علي

تيتېږي ئې عظمت له ازله اسمانونه
پوره ئې شي په ذکر ټول نيمگړي مرادونه
همت ته ئې پسخېږي د ننگيالو غېرتونه

اڅا د امامانو دے اڅا علي علي
نيازبين د محمد رسول الله علي علي

چې کړے ئې په چا باندې يو ځلې خپل نظر دے
گټلے ئې نامه چې په نړۍ کې معتبر دے
وجود ئې سر ترپايه دنانونو سمندر دے

شيندي محبتونه په هر خوا علي علي
نيازبين د محمد رسول الله علي علي

په دغه محبت کې راز د بندگۍ دے
دليل د زندگۍ دے هم جواز د بندگۍ دے
که ناز د زندگۍ دے نياز د بندگۍ دے

تکميل د هر يو ذکر دے مولا علي علي
نيازبين د محمد رسول الله علي علي

ځپلے که حالاتو ډېر لايقه گام په گام يم
عاجز يم مسکين يم ددغه در غلام يم

ولاړ په احترام وومه ولاړ په احترام يم

يادومه تل په مينه خپل اقا علي علي
نيازبين د محمد رسول الله علي علي

تعبير

په هر قدم زه وسعتونه د عرفان لټووم
هر تصور کې تصويرونه د جانان لټووم

ما د "بابا عبدالرحمان" نه قناعت زده کړې
ما د "خوشال بابا" د فکر نه غېرت زده کړې
ما د "حميد بابا" د خيال نه نزاکت زده کړې
د "علي خان" نه مې اظهار د محبت زده کړې

زه په مکان کې فلسفې د لامکان لټووم
هر تصور کې تصويرونه د جانان لټووم

ما د "حمزه" نه فلسفې د دلدارۍ زده کړې
د "قلندر" نه مې قيصه د خوددارۍ زده کړې
د "سمندر" نه مې ټپه د بيدارۍ زده کړې
ما د "خاطر" نه رنگينې د شاعرۍ زده کړې

زه په مجاز کې تدبيرونه د وجدان لټووم
هر تصور کې تصويرونه د جانان لټووم

ما د "سایل" نه د احساس نزاکتونه زده کړه
ما د "مجنوب" نه د خوبونو تعبيرونه زده کړه

د "غازي سيال" نه مې د حُسن تفسیرونه زده کړه
ما د "اندېش" نه د ژوندون حقیقتونه زده کړه

د "گران" وینا د جذباتو دبستان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

هرڅه مې زده کړه خو له ځانه زه خبر نه شومه
لمبه لمبه شومه اېره شومه سره زر نشومه
پاتې کونجکه شوم ارمان دې چې گوهر نشومه
چې لایق نه شومه نو ستا د زړګي سر نشومه

لاپه منزل پسې خاپونه د "کاروان" لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

کربنې

زه شاعریم ستا خندا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

ته چې مخ له مانه واړوې خفه شې
ماته نه گورې د ځان سره غصه شې
تانه څار شمه همدا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

کله کله چې ما اووینې شرمېږې
وارخطا شې په خبرو نه پوهېږې
دا پښتو او دا حیا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چې دې غواړم د مولانه په سلگو کې
د بېلتون په ناقراره تورو شپو کې
هر یو سوال هره دعا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چې دې کله لېوني لوظونه هېر شي
گومانونه دې د حسن نه چاپېر شي
لېونی دغه سودا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

دا چې کرې مولایقه محبت دے
نور څه نه دي ټول د زړونو برکت دے
ښه پوهېږمه هره ساه مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

سوال

خیر که زه خفه یم خو یاران دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

نشته پروا نشته که په اور مې سوزوي مینه
ټوله ټوله شپه مې بې اختیاره زوروي مینه
ما لکه ماشوم په چغو چغو ژړوي مینه

لا دې نور رسوا شم خو جانان دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

زه دې په سلگو کې د چا سترگې يادوم مدام
زه دې چې خيالونو کې عکسونه جوړم مدام
زه دې ټول وختونه په لمبو کې تېروم مدام

هر څه قبلووم خو دوران دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

زه په لېوني زړگي لا نور ستم کولم شم
لا خو ډېر دردونه په خدا باندې زغملم شم
لا خو طوفانونه په سينه کې ځايولم شم

لا دې نور کړېږم خو جهان دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

کله مې لايقه خوري هر دم د عاشقانو غم
کله راسره شي ټوله شپه د رقيبانو غم
کله د بې کوره کړېدلو ملنگانو غم

واړه مئينان دي مئينان دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

لټون

هاغه حجرې هاغه گودر څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

چې فرشتو به ئې تماشه کولې
چې بنائېستونو به ئې قيصې کولې
هاغه د کلیو مازیگر څه شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو

چې سادګي حېرانېدله ورته
چې زندګي به پسڅېدله ورته
هاغه ټپه ټپه منظر څه شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو

هاغه خرې پر کچه کچه کورونه
کږې کوڅې ساده ساده کورونه
هاغه "اتن" هاغه "اشر" څه شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو

داسې تاله واله کړم چا "لایقه"
ولې شوم داسې د خدا "لایقه"
څه شوه پښتو هاغه سنگر شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو.

بدبختي

په يو کور کې اوسېږو خو د يو بل نه پردي يو

مونږ خومره لېوني يو

لوبېږو د بل لاس کې د اغيارو ګوډاګي يو

مونږ خومره لېوني يو

بې سوچه بې دليله

يو بل په کانو ولو

د نورو په ياري کې

مونږ خپل په کانو ولو

په دام د نفرتونو کې پاڅه پاڅه بندي يو

مونږ خومره لېوني يو

په غټو غټو ګورو

"پښتو" مو سر تورېږي

وجود مو تاله کېږي

خاپونه مو وړانېږي

خو بيا هم نه وينېږو بې عمله "مېړني" يو

مونږ خومره لېوني يو

منزل رانه خطا دے

روان يو په تيارو کې

احساس راسره نشته

سوځېږو په لمبو کې

په تشو ګمانونو باندې ساه اخلو ژوندي يو

مونږ خومره لېوني يو

هله به د سيالۍ شو

چې کور زمونږه يو شي

چې يو مو "انغرے" شي

چې "شکور" زمونږه يو شي

"لايقه" که بېل بېل يو خو د يو نيکه بچي يو

مونږ خومره لېوني يو

ل ر و بر

"کابل" که "پېښور" دے "زابل" که "اشنغر" دے
دا واره په ما گران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"مردان" دے که "توبنار" دے "کونړ" که "تنگرهار" دے
که "سوات" که "هزاره" ده "هرات" که "قندهار" دے
"کوهاټ" که "میران شاه" دے "هلمند" دے که "تخار" دے
زما د مینې کور دے "بولان" که "لواغر" دے
دا واره په ما گران دي "تیراه" دے که خیبر دے

که "ژوب" دے که "پشین" دے د خپل تاریخ امین دے
"قندوز" دے که "لغمان" دے په مینه کې رښتین دے
"چمن" دے او که "کوټه" پرې خیال زما رنگین دے
"واڼه" ده او که "ټانک" دے زما د زرګي سر دے
دا واره په ما گران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"پغمان" دے او که "دیر" دے زما د خیال تعبیر دے
"چترال" دے که "پکتیا" ده بنائیسټ یې بې نظیر دے
لېمو کې مې غږېږي د "بنو" خپل تصویر دے
د "کرک" خورې دشتې خپل حُسن سراسر دے
دا واره په ما گران دي "تیراه" دے که خیبر دے

هر خوا دې وي اباده چې چرته پښتانه دي
د لوتې بابا نمسي دي له هر چا نه درانه دي
"لایقه" ننګیالي دي زما دي د چا نه دي
د مینې علامت دے حجره ده که گودر دے
دا واره په ما گران دي "تیراه" دے که خیبر دے

شملي

په ما له خپله ځانه گران دي "اورکزي" پښتانه
خواره خواره راباندې لگي "يوسفزي" پښتانه

جگې دې اوسي همېشه د "ختکانو" شملي
د غېرتيانو، ننگيالو او باتورانو شملي
د چا نه کم نه دي غېرت کې "اږيدي" پښتانه
خواره خواره راباندې لگي "يوسفزي" پښتانه

که دي "خليل" او که "مومند" د سيالو سيال نه لري
زما "شينواري" هم په مينه کې مثال نه لري
درانه درانه دي "سدوزي" او "احمدزي" پښتانه
خواره خواره راباندې لگي "يوسفزي" پښتانه

که "بېټنيان" دي که "مروت" دي که "داور" ننگيالي
که "مندوخېل" دي که "کاسيان": دي همه "لوړ" ننگيالي
"وزير" مې خوښ دي هم مې خوښ دي "بنوسي" پښتانه
خواره خواره راباندې لگي "يوسفزي" پښتانه

واړه قامونه چې پراته دي د بابا په وطن
تا له واله "لايقه" دلته کې زما په وطن
آباد دې اوسي ټول ښاغلي توريالي پښتانه
خواره خواره راباندې لگي "يوسفزي" پښتانه

خیبر

دغه "خیبر" دے دا دره د ننگیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه کانیو کې زمونږه د غېرت نښې دي
قدم قدم د لوړ همت او شجاعت نښې دي
دا د "میرویس" د "احمدشاه" د مېړنو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه لاره ډېر غاوره سرداران راغلي
کفن په سرباندې سرتېري باتوران راغلي
دا د تاریخ د لویو لویو جنگیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

دلته په هره سادګي کښې وفا لاهېره ده
دلته د مینې په جذبو کې حیا لاهېره ده
دغه د حسن د رنگونو د سیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه خاوره اغیار کله بلوسېدلې نه شي
دغه عظمت ته عظمتونه رسېدلې نه شي
"لایقه" دا د باوقاره "پښتنو" خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

احساس

دلته د ژوند هر يو مازيگر نظره شوه دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوه دے

دلته خواره شوي هر طرف ته نفرتونه دي
دلته کې ده وېره، دښمني ده، وحشتونه دي
دلته کې ډاکې دي فريبونه دي قتلونه دي

وينې وينې پروت دے برابر نظره شوه دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوه دے

دلته يتيمان په بازارونو کې نهر گرځي
دلته په انصاف پسې بې وسه در په در گرځي
دلته کې وحشيان په رڼا ورځې بې خطر گرځي

شپې سلگو نيولي دي، سحر نظره شوه دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوه دے

دلته په هر مخ ده پراسراره خاموشي خوره
دلته په هر زړه ده ناقراره مايوسي خوره
دلته په هر ذهن د مودو نه بې حسي خوره

سوچ نظره شوه دے، "نظر" نظره شوه دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوه دے

اوس هاغه خوندونه د "تهکال" او "کابلی" نشته
نه د "صدر" خوند شته هم مزه د "لاهوری" نشته
شته "قيصه خوانی" خو اوس يې هاغه رنگينۍ نشته

"کينٽ" نظره شوم، "گهڻه گهر" نظره شوم دے
داسي معلومڀري پښور نظره شوم دے

نه هاغه ياران شته نه جري نه محفلونه شته
نه د جونو ټپل شته نه ميلې نه گودرونه شته
نه چرته شوخي چرته مستي نه اتونه شته

دلته د رنگونو هر "منظر" نظره شوم دے
داسي معلومڀري "پښور" نظره شوم دے

دا د "عابد جان" ¹ او د "سایل" ² د ارمانونو ښار
دا د شنو خالونو، لوپټو او اوربلونو ښار
دا د پسرلو، محبتونو او گلونو ښار

پوهه يم "لايقه" سراسر نظره شوم دے
داسي معلومڀري پښور نظره شوم دے

۱. ښاغلی فضل سبحان عابد

۲. ښاغلی رحمت شاه سایل

عقيدت

دا مې دعا ده خدائې دې مکره له نظره

زما نیازینه پېښوره

په ما خوږه لگي دا ستا هره سندر

زما نیازینه پېښوره

چې کله سترې سترې راشم

دا ستا په غېږه کې دمه شم

ستا په گردونو او لوگو کې

په غزېدلو پښو او ده شم

لکه د مور دې مینه ډېره زوروره

زما نیازینه پېښوره

مانه د خپل کله هېر شوه

چې ستا لمن ته یم راغله

ما دې بنایست تل په ټپو کې

د زرګي سره د ستا لیل

ته خومره خوږ یې د رنگونو جادوګره

زما نیازینه پېښوره

ستا په خوره وره سینه کې

زما ځواني په نغمو سر ده

هره زره دې په ما ګرانه

د تاریخونو نه خبر ده

زه دې "لایق" یم زما جان زما ځیګره

زما نیازینه پېښوره

د مور د خط ځواب

زما نیازینې نازولې مورې
د وخت بادونو زورولې مورې
یوه لحظه دې هېرولې نه شم
زړه کې مې اوسې زما ښکلې مورې

تا که زما مسافري ژړوي
ما هم دا خپله بې وسي ژړوي

زړه مې راډک شي چې بچي یادوم
د خپل وطن مازیګري یادوم
ناقراري مې لاسېوا شي مورې
چې د خپل کلي پسرلي یادوم

نه په روژه نه په اختر پوهه شوم
نه په سحر او مازیګر پوهه شوم
په سرو لمبو کې مې تېرېږي عمر
په اسوېلو کې مې بادېږي عمر
نه مې خندا نه مې ځواني اولیده
په مجبورو کې مې لوغېږي عمر
زه چې نهر یم پښتونخوا څه کووم
د خود غرضو په دنیا څه کووم

چې شم یوازې په سلګو وژاړم
زه د تقدیر په فیصلو وژاړم
پردي وطن کې تر سحره پورې
غني مولاته په ګیلو وژاړم

چې ته راياده شي دمه شم مورې
لکه ماشوم غلې اوده شم مورې

ما په دعا کې هر ماښام يادوه
مورې په مينه مې مدام يادوه
زړه چې له تا نه صبرولې نه شي
دا لېونې دې گام په گام يادوه

خوبه ملگرې مې سودا وي مورې
خوبه دا سترې ژوند زما وي مورې

نور مې همت د جدایۍ نشته دے
راکې برداشت د تنهایۍ نشته دے
ستا په حیا مې دې قسم وي مورې
بې له تا خوند د زندگۍ نشته دے

دعا کوه چې بېرته بیا راشم
ستا "لايق" تا له په خدا راشم

عبادت

داسې هر چا وئيلي ټولې دنيا وئيلي
هر يو پادري وئيلي پندت ملا وئيلي
چې د ژوندون د نفرتونو نه نفرت مينه ده

بس عبادت مينه ده
مينه زوال نه لري نه لري سيال نه لري
چې محبت ونه کړي هډو جلال نه لري
د هر يو خوب د تعبيرونو حقيقت مينه ده

بس عبادت مينه ده
مينه اغاز د حُسن مينه دے راز د حُسن
دا د بنائيسټ فلسفه اصل جواز د حُسن
په کائيناتو کې د مينې "علامت" مينه ده

بس عبادت مينه ده
مينه سکون دے مينه مينه ژوندون دے مينه
هر يو انداز بدلوي داسې تړون دے مينه
ددې حالاتو په لمبو کې صداقت مينه ده

بس عبادت مينه ده
مينه خلا د فکر مينه بقا د فکر
مينه قرار د ذهن مينه بنکلا د فکر
په لېونتوب کې د بخنې ضمانت مينه ده

بس عبادت مينه ده
راځه چې مينه اوکړو قيصه شيرينه اوکړو
دواړه يو بل ته اشنا خبره سپينه اوکړو
زما "لايقه" د وختونو ضرورت مينه ده

بس عبادت مينه ده

زړه

نه پوهېدل پېژني نه صبرېدل پېژني
په محبت کې په حساب نه په کتاب دے
زړگے زما خانه خراب دے

همېشه خپله کوي د چا منت نه مني
ورسره څه اوکړمه چې نصيحت نه مني
لېونے ژوند مې ترې ټول عمر په عذاب دے
زړگے زما خانه خراب دے

تا رانه غواړي اشنا هر وخت ضدونه کوي
کله سلگو نیولے کله دردونه کوي
ستا په یادونو کې چې شپه او ورځ غرقاب دے
زړگے زما خانه خراب دے

ما که په ډېره مینه دده رضا کړې ده
خوده په ما پورې تل ډېره خدا کړې ده
چې مې په دومره بې وسۍ کې هم نواب دے
زړگے زما خانه خراب دے

دا چې شاعر شومه زه ټوله گناه دده ده
چې محبت مې کړه دغه سزا دده ده
"لایقه" پوهه چې د حُسن په شباب دے
زړگے زما خانه خراب دے

بغاوت

نه مو خطا کړې ده نه مو گناه کړې ده
د هر رواج نه مو په نره بغاوت کړې ده
مونږ محبت کړې ده

زمونږ فکرونه بدل
زمونږ خيالونه بدل
زمونږ سوچونه بدل
په هر قدم مو د وفا په نوم غېرت کړې ده
مونږ محبت کړې ده

يوو بې پروا لېوني
مونږ د حيا لېوني
مونږ د وفا لېوني
په کابو زړونو مو بې تاجه حکومت کړې ده
مونږ محبت کړې ده

مونږ نازولي مينه
مونږ پاللي مينه
ځکه مو ټکلي مينه
تل مو د ژوند د نفرتونو نه نفرت کړې ده
مونږ محبت کړې ده

مونږ به دوران يادوي
مونږ به جهان يادوي
مونږ به ياران يادوي
"لايقه" ننگ مو د سرونو په قيمت کړې ده
مونږ محبت کړې ده

خواهش

په سترگو کې مې ځای کره په لېمو کې مې اووده که
ډېر ستره يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ما تا پسې جانانه په سلگو سلگو ژړلي
تر نیمو نیمو شپو پورې مې ستا لارې څارلي
احساس کې مې ول ول که په جذبو کې مې اووده که
ډېر ستره يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دا خلق ټول د مینې د جذباتو قاتلان دي
زما او ستا د گرمو احساساتو قاتلان دي
په اوښکو کې مې ځای که په سلگو کې مې اووده که
ډېر ستره يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ته گوره د حالاتو سره اُرونه راپسې دي
تهمت په سر ولاړ د پېغورونه راپسې دي
ما پټ که د بنائیت په پلوشو کې مې اووده که
ډېر ستره يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

په هره یوه ساه کې مې ارمان ټپه ټپه که
سینه کې مې د مینې دا طوفان ټپه ټپه که
"لایق" مې د اوربل که زولنو کې مې اووده که
ډېر ستره يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دُعا

زه به دعا کړم، ته هم دعا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

پوهېږم گرانه، دا جدایي ده
دا پېغورونه، دا رسوایي ده
پټ به ژړېږم، پټه ژړا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

تا نه خبرېږم، سوځېږې هلته
زه هم یوازې، کړېږم دلته
صبر به کومه، صبر اشنا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

ټوله شپه کېنم، په چغو ژاړم
تا په سلگو کې، له رب نه غواړم
مانه دې هېره، ټوله خندا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

نه صبرېدم شې، نه صبرېدم شم
نه ته راتلې شې، نه زه درتلې شم
دمه مجبور و مو، ځونه تباہ کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

زه "لايق" ستا ووم، زه "لايق" ستا یم
نه بي وفا ووم، نه بې وفا یم
باور په تا کړم، باور په ما کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

مازيگر

بيا لڙي راخوڙي، پرېشانه مازيگر دے
زه ستا لارو ته گورمه، جانانه مازيگر دے

د غرونو په سرونو، د نمر سترگه ډوبېږي
مارغان هم ډلې ډلې، ځي جالو ته ستنېږي
شکونه مې زياتېږي، بدگمانه مازيگر دے
زه ستا لارو ته گورمه، جانانه مازيگر دے

پتېږي ستا د کلي، کورونه په لوگو کې
ما دوه سترگې خلور کړې، څوک نه ښکاري کوڅو کې
خوږېږي مايوسياني ورک له ځانه مازيگر دے
زه ستا لارو ته گورمه، جانانه مازيگر دے

په مخ مې رڼې اوښکې، قطار قطار بهېږي
بې صبره انتظار مې، په سترگو کې غږېږي
راځې به کله جانانه بې عنوانه مازيگر دے
زه ستا لارې ته گورمه، جانانه مازيگر دے

ما ټوله دنيا پرېښوه، په نره ستا دپاره
"لايقه" بيا هم پاتې، محروم يم له ديداره
ته گوره څه بې کيفه، بې له تانه مازيگر دے
زه ستا لارو ته گورمه جانانه مازيگر دے

فاصلې

چې دې پاتې په ژړا کړم تا د خلقو د خدا کړم
وايه کوم طرف ته لاړشم په هر ځای کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه

دا دې څه وکړه جانانه

اوس د کلي په کوڅو کې زما ستا خبرې کېږي
جوماتونو هم حجرو کې څه بلا خبرې کېږي
هر څوک خپله خپله وايي "ناشنا" خبرې کېږي
د يارانو نه خبرېږم "ناروا" خبرې کېږي
څه گيله به د دنيا کړم په هر ځای کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه

دا دې څه وکړه جانانه

ستا خبرې يادوومه اوس مې بله سودا نشته
دا په ما چې څه تېرېږي دې کې ځای د وينا نشته
مينې داسې لېونې کړم په خپل ځان مې پروا نشته
وهم چغې داسې وایم نشته چا کې وفا نشته
کله دا کړم کله دا کړم په هر ځای کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه

دا دې څه وکړه جانانه

اوس د ژوند څه مزه نشته بس خو شپې دې سبا کېږي
تنه يې مې د بدن نه د لمبو شان چاپېرېږي
محلونه د ارمان مې رانېرېږي، راغورزېږي
بې صبري چې مې سېوا شي گومانونه مې زياتېږي
تهمتونه دې تباہ کړم په هر ځای کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه

دا دې څه وکړه جانانه

زه چې داسې په سلگويم ته به هم نشې خوشحاله
ستا به هم خوبونه ورك شي ته به هم گرځې ملاله
څه به خوند څه به مزه وي چې ستومانه راشې ماله

بل "لايق" به پيدا نه كړې كه زېږې ورکړې هر چا له
که له ځانه دې جدا کړم خو بيا هم درته دعا کړم

دا دې څه وکړه جانانه

دا دې څه وکړه جانانه

تنه‌ايي

مازيگر چې نمر د غرونو پناه کېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

تنه‌ايي مې په ساگانو کې ول ول شي
ارمانونه مې په ساندو کې بدل شي
هر يو گام د زندگۍ راته مقتل شي

اميدونه چې مې رو په رو خورېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

ټول خوبونه مې لېمو کې شي ټالونه
شي ژوندون مې بې عنوانه حسرتونه
د يقين سره مې مل شي گمانونه

"لېونتوب" مې لېونتوب ته چېرانيږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

ستا د خیال سره د خیال په نیلۍ گرځم
چورلکونه خورم په شان د سیلۍ گرځم
وارخطا د حادثو په بلۍ گرځم

ستا تصویر راجوړومه خو وړانږې
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

خپل "لايق" د تورو شپو نه رابهر که
يو بندي د زولنو نه رابهر که
يو دليل د فلسفو نه رابهر که

خو به داسې په اوړونو کې لوغړېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

غرض

خپل دے که پردے د غرض اوږدے دے
دلته هر سږے د غرض اوږدے دے

خوک کړي فريبونه د ياری په نوم
خوک کوي چل ول د فقيری په نوم
خوک وهي مالونه د ورورۍ په نوم

روغ هم لېونے د غرض اوږدے دے
دلته هر سږے د غرض اوږدے دے

خوک د سترگو جنگ کې چالاکي کوي
خوک په تول پارسنگ کې چالاکي کوي
خوک په شړنگا شړنگ کې چالاکي کوي

زور دے که زلمے د غرض اوږدے دے
دلته هر سږے د غرض اوږدے دے

خوک په شاعری کې خپل غرض کوي
خوک په فنکاری کې خپل غرض کوي
خوک په ربیاری کې خپل غرض کوي

"خان" دے که "بالکے" د غرض اوږدے دے
دلته هر سږے د غرض اوږدے دے

دلته مينه چرته وفا چرته ده
دلته پښتو چرته حيا چرته ده
وايي "لايق" دلته ادا چرته ده

"جان" دے که "لاله" د غرض اوږے دے
دلته هر سرے د غرض اوږے دے

لېونتوب

ستا تصوير مې په سلگو کښې
په سينه پورې نيولې
لور په لور وهمه منډې
وارخطا گرېوان شلېدلې

چې مې خوا ته څوک نږدې شي
تصوير پټ کړم اوږوږنېږم
گمانونه راسره شي
د خپل سيوري نه وېرېږم
شاته گورمه روان شم
سah نيولې غلې غلې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا گرېوان شلېدلې

کله ودرېږم يو خوا ته
په هوا کړنې راکاږم
د زړگي په آئينه کې
په خدا کړنې راکاږم

کله ځان سره موسکے شم
کله ځان له ژړېدلې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا گربوان شلېدلې

چې مې مینه رسوا کېږي
خپل پردې راپورې خاندي
هر څوک ماته گوته نیسي
هر سرې راپورې خاندي
ورته ډېر څه وئیل غواړم
ولې هېڅ نه شم وئیلې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا گربوان شلېدلې

څه کانې راباندې شوي
زه پخپله نه پوهېږم
ته هم پټه پټه ژاړې
داسې اورمه خبرېږم
ستا "لایق" یم زما مینې
زه دې نشم هېرولې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا گربوان شلېدلې

خريکې

چې مې سينه کې زړگې، کله دردونه کوي
ستا جدائي زما نه، ډېر تپوسونه کوي
زه دې تصوير سره خبرې په بيا بيا کوومه
ځان ته بڼېرې کوومه، تاته دعا کوومه

ستا په خاپونو پسې، په گودرونو گرځم
هر يو محفل ته ځمه، په زيارتونو گرځم
د ارمانونو په هر څلي واويلا کوومه
ځان ته بڼېرې کوومه، تاته دعا کوومه

زه چې يوازې کېنم، تا په سلگو يادووم
ستا لېونۍ خبرې، تر نيمو شپو يادووم
لار دې څارمه زه آهونه په بيا بيا کوومه
ځان ته بڼېرې کوومه، تاته دعا کوومه

کله د سيند په غاړه، فکرونو وړې ناست يم
کله خورو دشتو کې، سوچونو وړې ناست يم
ستا د يادونو په لمبو کې ژوند اشنا کوومه
ځان ته بڼېرې کوومه، تاته دعا کوومه

زما په ژوند کې هډو، څه مزه پاتې نه ده
څه اُميد پاتې نه ده، څه اسره پاتې نه ده
په ناخوالي د لېوني زړگي رضا کوومه
ځان ته بڼېرې کوومه، تاته دعا کوومه

راشه تپوس مې اوکه، دا جدايي مې وژني
د مايوسۍ په چرو، دا تنهايي مې وژني

هاغه "لايق" يم انتظار دې خامخا کوومه
ځان ته بښېږي کوومه، تاته دعا کوومه

خوبونه

د تورو غرونو نه پناه جانانه
اووايه څنگه ئې زما جانانه
لېونې زړه دې تنگوي او که نه
چرې ما هم دريادوي او که نه

اوس چې زما او ستا خبرې کېږي
گراڼې د کلي مشران څه وائي
په گودرونو ستا همزولې جوته
اووايه تاته په ايمان څه وائي
مور چې دې کله پرېشانه ويښي
تاته په "جي" او په "قربان" څه وايي

درته زما ذکر کوي او که نه
تا په سلگو کې پويه وي او که نه
چې ما او تا به پکې يو بل ليدل
جانانه هاغه پسرلي څنگه دي
چې به ئې زه همېش په کانو وېشتم
د کلي هاغه لېوني څنگه دي؟
چې به يې زمونږه ريباري کوله
هاغه ساده شان گلالي څنگه دي؟

راپسي اوښکې تويه وي او که نه
زما خاپونه ښکلوي او که نه

ته رواجونو په کور کېنولي
زه بې وسې د کلي اووېستمه
ته د حالاتو نه مجبوره شولي
زه غريبې د کلي اووېستمه
چې محبت کړمه رسوا "لايقه"
خپلې نېستې د کلي اووېستمه

زما ارمان دې ژپروي او که نه
درته خوبونه تخنوي او که نه

جانان

زړه مې خوري ټوپونه وارخطا يمه
وايمه رښتيا حالونه وايمه
غږ د لېونۍ مې اورېدلې دې
ماته ئې نن بيا جانان وئيلې دې

پوهه چې په ځان او جهان نه يمه
دغه يو اظهار لېونې کړې يم
اوس چې زه په گټه تاوان نه يمه
پوهه يم اقرار لېونې کړې يم

دا چي د مستي نه په هوا يمه
ورك له خپله خانه خامخا يمه
ضد مې گلالۍ مينې منلې دے
ماته يې نن بيا جانان وئيلې دے

دا چي مې سېوا ده د زړگي درزا
خيال کې مې بيا هاغه شوخي ځي راځي
دا چي مې ساه ساه ده د زړگي درزا
سترگو ته مې هاغه مستي ځي راځي

دا چي د خپل ځان سره گويا يمه
دا چي زه هر چاته په خدا يمه
حسن مې په ذهن غورېدلې دے
ماته ئې نن بيا جانان وئيلې دے

نن ئې چي په مينه راته وخنډل
ملا د هر رقيب پوهېږم ماته شوه
بيا ئې چي خواږه خواږه راوکتل
لاره د غماز خونه ميراته شوه

داسې چي "لايقه" بې پروا يمه
كوږ له خياله گرځمه بادشاه يمه
يو تصوير مې زړه پورې نيولې دے
ماته ئې نن بيا جانان وئيلې دے

تنهائي

چې پکې ته نه ئې جانانه
زما په دې کلي کې څه دي؟
د زرگي سره بې له تا نه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې زړه لگي په سپرلو کې
نه د گلونو په ورشو کې
گرځم يوازې پرېشانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې خوبېږي اتڼونه
نه مې چينې او چنارونه
لار ورکه شوې ده له مانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

بلا دې واخلم چې ته لارې
کړې دې د کلي کوڅې شارې
چې مې د زړه دنيا شوه ورانه
زما په دې کلي کې څه دي

پردي پردي دي بنائستونه
هم دي نيمگري محفلونه
"لايقه" بې د خپل ارمانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

جذبې

کېږه له خياله گرځې د مستۍ نه دې قربان شم
زړگې ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

په غټو غټو سترگو کې د مينې جهانونه
په سپين گلابي مخ د منگرو زلفو ټالونه
خبرې په خوند خوند لکه ورېږي چې گلونه

نادانې د نادانې زندگۍ نه دې قربان شم
زړگې ئې رانه يوړو له ځوانۍ نه دې قربان شم

په سرو سروټکو شونډو کې غاښونه ملغلرې
ستا پوزه محرابي ده جوړه شوې په هنر ئې
ستا غاړه صحرايي ده ځمارونه سراسر ئې

سپرلي درته پسخېږي د شوخۍ نه دې قربان شم
زړگې ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

باڼه لشي لشي لکه باتې کړي نشترونه
پاسته پاسته لاسونه نرۍ گوتې قلمونه
ستا خپې لکه د زرکې د خاړو شان قدمونه

ئې ټوله مينه مينه د راستۍ نه دې قربان شم
زړگې ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

گلاب گلاب بنائيس دې هم غزل دۍ هم ټپه ده
نشه نشه نظر دې د رنگونو پلوشه ده
"لايقه" د صفت ئې هره ساه دې پښتنه ده

نازینې ملالی د خودداری نه دې قربان شم
زړگې ئې رانه یوړو د خوانی نه دې قربان شم

فیصله

د حُسن تصور به ستا د مخ په ننداره کړم
د مینې هر احساس به ستا له سترگو صدقه کړم

د ژوند د پسرلو نه	رنگونه به راټول کړم
د فکر د ورشو نه	گلونه به راټول کړم
د سترگو د لېمونه	خوبونه به راټول کړم
د زړه د زلزلو نه	دردونه به راټول کړم

دا هرڅه به جانانه ستا خوانی ته غرغره کړم
د مینې هر احساس به ستا له سترگو صدقه کړم

چې ستا فکر مې یوسي	ساگانې به نغمې کړم
غمونه به پخلا کړم	سلگۍ به پلوشې کړم
ټپه چې شوکېرې شي	فکرونه به ډیوې کړم
په خپلو ژړېدو به	رانډې فاصلې کړم

د ستورو خاموشۍ به دې خوانی سره جرگه کړم
د مینې هر احساس به ستا له سترگو صدقه کړم

چې ته راسره نه یې	وختونه به ایسار کړم
ستا لارو ته به گورم	رنگین به انتظار کړم
گرېوان د محرومۍ به	جانانه تار په تار کړم
شوخي به محبت کړم	مستي به درنه زار کړم

"لایقه" رقیبان به د خپل ځان په ویر اخته کړم
د مینې هر احساس به ستا له سترگو صدقه کړم

خاپونه

تصويرونه جوړوومه، تصويرونه وړانوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنگه هېروومه؟

کله اوخاند م سپوږمۍ ته، کله ستورو ته گيلې کړم
کله ځان سره گوښېږم، کله سر و هم ښېږې کړم
تېر وختونه يادوومه، رڼې اوښکې تويوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنگه هېروومه؟

مازيگر چې د نمر سترگه، ځي له غرونو پناه کېږي
تنه يې مې د زړگي نه، د لمبو شان چاپېرېږي
هر خوا سترگې گرځوومه، ستا خاپونه لټوومه
تېر وختونه يادوومه، رڼې اوښکې تويوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنگه هېروومه؟

تا وئيل چې زه به راشم، ته زما لارو ته گوره
زه ننګياله پښتنه يم، خامخا لارو ته گوره
بس کلونه شماروومه، دنيا کله خبروومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنگه هېروومه؟

زه "لايق" يوازي ناست يم، تېر وختونه مې يادېږي
د خپل کلي چنارونه، گودرونه مې يادېږي
ارمانونه سوزوومه، په سر خاورې بادوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنگه هېروومه؟

مور

ته د ميني انتها ئې زما مورې
ماته گرانه له هر چا ئې زما مورې

زه چې كله سترې سترې كور ته راشم
ستا په غېږه كې سر كېدمه دمه شم
د دنيا د هريو غم نه بې پروا زه
تاته گورم په مزه مزه اوده شم

كه زه ستا يم ته زما ئې زما مورې
ماته گرانه له هر چا ئې زما مورې

چې دې لاس كله دعا ته پورته كېږي
نو زما د زندگۍ سوالونه غواړي
په سجده باندې پرته ئې تر سحره
ته زما د كاميابۍ سوالونه غواړي

بې غرضه تمنا ئې زما مورې
ماته گرانه له هر چا ئې زما مورې

چې ناروغه شم نو ډېره وار خطا ئې
په سپين مخ دې ډېر رنگونه الول شي
لاس دې رېي سپېلني راته لوگۍ كړي
چې په زړه كې دې شكونه الول شي

كه دې ساه يم زما ساه ئې زما مورې
ماته گرانه له هر چا ئې زما مورې

که ته نه وئې زما مورې زه به نه ووم
ستا د ذات له برکته زما ځان دے
دا هم ستا د لارښودنې نتیجه ده
چې "لایق" یم هر منزل راته اسان دے

سراسر رڼا رڼا ئې زما مورې
ماته گرانه له چا ئې زما مورې

اعتماد

دا مې باور دے لېونې زړه صبرولې نه شې
ما هېرولې نه شې
بغیر له مانه د چا سترگو ته کتلې نه شې

ما هېرولې نه شې

ډېرې توبې اوباسې ډېر سوگندونه اوخوړې
ځان سره غلي غلي ډېر قسمونه اوخوړې
خو محبت په نفرتونو بدلولې نشې

ما هېرولې نه شې

کوي چې ستورو سره تر نیمو شپو خبرې
څه په ژړا خبرې څه په سلگو خبرې
خو څه خبرې دې په شونډو راوستلې نه شې

ما هېرولې نه شې

چې درته یاد شمه زه نو ستا شي مل غمونه
کله سوچونه کوي کله چيچې نوکونه
واردې خطا شي سمه ساه هم اخیستلې نه شې

ما هېرولې نه شې

که ډېر وختونه تېر شي بیا به هم ما یادوي
خپل لېونې "لایق" به په هره ساه یادوي
بله نامه دې د زړگي په سر لیکلې نه شې

ما هېرولې نه شې

ډیوې

په مخ مې رنې اوښکې گرمې گرمې بهېدلې
چې ته مې یادولې
خیرې مې خپل نصیب ته په سلگو سلگو کولې

چې ته مې یادولې

وئیلې درته نشم خه گرانه جدایی وه
خوره مې په خیالونو جانانه تنهایی وه
ډیوې مې ستا په طمع تر سحره بلولې

چې ته مې یادولې

راتلل چې مې زړگي ته شکونه، گمانونه
ستا غم به رانه تاو کړه تاوده تاوده لاسونه
قسم مې دې په خداي وي که د خیاله مې وتلې

چې ته مې یادولې

ولاړ چې ستا په طمع زه کله وم جانانه
دنيا مې لېونتوب ته رښتيا وه حق چېرانه
لمبې د جدایۍ مې له بدنه تاوېدلې

چې ته مې یادولې

ستا نوم به مې په شونډو خاموشه شان تپه شوه
د مینې هره ساه به د حُسن پلوشه شوه
جذبې به مې "لایقه" ارمانونو تخنولې

چې ته مې یادولې

تپوس

دا چې دومره ضد کوي ما له ځانه بېلوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه ما به څنگه هېروي؟

چې خوبونه دې لېمو کې تر سحره ازغي کېږي
ستا خیالونو ته به راشم هره ساه به دې لنډېږي
يو تصوير به جوړوي يو تصوير به وړانوي
لږ د زړه نه تپوس اوکړه ما به څنگه هېروي؟

چې زما څوک تپوس وکړي کله ستا نه په محفل کې
سرې لمبې به دې شي پورته يه جانانه په ګوګل کې
ته به اوښکې پټوي بهانې به جوړوي
لږ د زړه نه تپوس اوکړه ما به څنگه هېروي؟

تنهایی چې دې په ذهن مازیګر کې راخوره شي

هر سکون به درنه لار شي هر گمان به درسره شي
مخ او سر به شوکوي بس هم ما به يادوي
لږ د زړه نه تپوس اوکړه ما به څنگه هېروي؟

* * *

تانه څار شمه "لايقه" لپوني خويونه پرېږده
لوتل آزار به درپسې شي دا فضول ضدونه پرېږده

مينه څله زوروي
غم مې ولې زياتوي
لږ د زړه نه تپوس اوکړه ما به څنگه هېروي؟

پوښتنې

خفه خفه گرځې له مانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

هېڅ نه پوهېږم د زړه سره چې گناه مې څه ده
غلطي مې څه ده خبر نه يم خطا مې څه ده
هره خبره کوي ورانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

شوخي دې څه شوه مستي څه شوه خداگانې څه شوې
نازونه څه شو نڅرې څه شوې اداگانې څه شوې
زما د ټول عمر ارمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

زړه مې راډك شي كله كله چې زه تا يادوم
هاغه خوږې خوږې خبرې دې بيا بيا يادوم
بلا دې واخلم زما ځانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

زه خو هم ستا هاغه "لايق" يم بدل نه يم
بغير له تا نه زما مينې مكمل نه يم
ولې يې داسې بدگمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

امكان

ته چې زلفې په رخسار دانه دانه كړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه كړې

خامخا به بلا سترگې درپسې وي
چې د ښكلو ښكلو سترگو ياران كړې

ستا نازونه مكېزونه اداگانې
الول دې په لېمو كې خنداگانې
لور په لور د تورو زلفو خوشبويانې

هر نظر په يو نظر كې مستانه كړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه كړې

چې موسکۍ شي بنکته بنکته غلې گورې
سرې لمبې د بنائستونو کړې راپورې
تانه څار شمه رښتیا د سپوږمۍ خور ئې

خومره خوند کوي چې جوړه بهانه کړې
پېغلته به لېونۍ به زمانه کړې

ناقراره شان مستي لرې ځوانۍ کښې
قیامتونه دې پټ کړي په شوخی کښې
ثاني نه لرې په ټولې دنیاګۍ کښې

ستا "لايق" یم ګلې ما به دیوانه کړې
پېغلته به لېونۍ به زمانه کړې

جذبې

زما ساده جانانه	په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه	په مینه راته ګوره

چې ستا مینه زما شوه	قبوله مې دعا شوه
خوبونه مې رښتیا شو	رنګینه مې دنیا شوه
خفه نشې له مانه	په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه	په مینه راته ګوره

رنگونه تماشي کړي	گلونه تماشي کړي
وختونه تماشي کړي	زمونږ د پاکې مينې
په مينه راته گوره	مونږ کم نه يو له چانه
په مينه راته گوره	قربان شمه له تانه

وفا دې ټکورونه	خدا دې قيامتونه
کاته دې تندرونه	په زړه مې رسا لگي
په مينه راته گوره	لوگه دې له حيا نه
په مينه راته گوره	قربان شمه له تانه

زما په تن کې ساه يې	زه ستا يم ته زما يې
چې ته رانه جدا يې	"لايقه" يم نيمگړې
په مينه راته گوره	تا غواړم د مولانه
په مينه راته گوره	قربان شمه له تانه

انداز

وهې په زنه شنه خالونه
مستي ستا هر انداز بدل دے

يو دې شوخي ده په خدا کښې
بل قيامتونه په ادا کښې
اخلې په چل چل قدمونه
مستي ستا هر انداز بدل دے

خواړه خواړه چې راته راگورې
درنه لوگه د سپوږمۍ خورې

کوي نازونه مکېزونه
مستي ستا هر انداز بدل دے

ستا د مستي خبرې کېږي
ستا د ځوانۍ خبرې کېږي
درېسي نشي نظرونه
مستي ستا هر انداز بدل دے

بې غمه گرځې بې پروا يې
خو د "لايق" په تن کې ساه يې
چې وايي نخلې ازارونه
مستي ستا هر انداز بدل دے

پرون

رانه به هېر وو سحرونه ماښامونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو
نه خودغرضي وه، نه دھوکې، نه فرېبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

مونږ به قيصې کړې د دېوانو
د ښاپېرو او د پېريانو
تر نيمو شپو پورې به نه راتله خوبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

په وړه خوله وړې خبرې

راته دي يادي ستا سندرې
هم په نکرېزو باندې سره واړه لاسونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

کله کوڅو کې چندروگانې
کله گودر کې خنداگانې
کله په ونو کې کاره واړه ټالونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

لکه د خوب لیده وو تېر شو
خواړه د مینې مو گنډیر شو
"لايقه" هاغه ورځې بیا بیا یادومه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

دهوکې

يارانو د هوکۀ راکړه دوستانو د هوکۀ راکړه
د ژوند په لاره ډېرو اشنايانو د هوکۀ راکړه

د لاسه له ملگرو، رسوا ومه رسوا شوم
بدنام شومه په کور کې، د کلي د خدا شوم
ښاريانو د هوکۀ راکړه هندکيانو د هوکۀ راکړه
خبر له ځانه نه شومه سواتيانو د هوکۀ راکړه

هغوی مې زړه سوری کړو، په چا مې چې اتبار وو
هغوی راسره اوکړه، چې سر مې له چا څار وو

خوبانو دھوکہ راکړه ګلانو دھوکہ راکړه
پردو ته به څه وایم چې خپلوانو دھوکہ راکړه

له خټه چا حلال کړم بنکاره په اشنایۍ کښې
چا چل راسره وکړو صفا په ورورلۍ کښې
پیرانو دھوکہ کړه شېخانو دھوکہ راکړه
"لایقه" په چل چل کې ګنړکپانو دھوکہ راکړه

اقرار

ته زما زندګي زه یم ستا زندګي
خدا ې مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي
هره ساه کې مې ته هم دُعا کې مې ته
په سلګو کې راځې په خدا کې مې ته
زار له تا زار له تا، په بیا بیا زندګي
خدا ې مې مه کړه اشنا، بې له تا زندګي
ئې تعبیر د وفا هم تفسیر د وفا
زه نازېږم په تا ئې تصویر د وفا
ستا وفا زندګي، ستا حیا زندګي
خدا ې مې مه کړه اشنا، بې له تا زندګي

ټول وختونه گواه دي رنگونه گواه
په هر لوري خواره بنائيستونه گواه
نه تېرېږي له تا، نه جدا زندگي
خدا مې مه کړه اشنا بې له تا زندگي
چې ارمان شوې زما نو جانان شوې زما
يکه زار شوې زما يه قربان شوې زما
شوه "لايقه" تپه په رښتيا زندگي
خدا مې مه کړه اشنا بې له تا زندگي

سيوري

چې کله شم يوازې په بيا بيا دې يادووم
قربان دې شم له سترگو خامخا دې يادووم
چې کله پېغلې جوړه د سيالۍ سندرې وائي
شوخي چې اننگو کې د شوخي سندرې وائي
ځواني چې پېغلتوب ته د ځوانۍ سندرې وائي
په زړه مې څه چل کېږي چې خدا دې يادووم
قربان دې شم له سترگو خامخا دې يادووم
چې کله مې په سترگو کې ول ول شي بهارونه
چې کله مې په خيال کې مستي واچوي ټالونه
چې کله مې په ذهن راخوره شي خمارونه

دروغ نه دي جانانه په رښتيا دې يادووم
قربان دې شم له سترگو خامخا دې يادووم

خوره چې په احساس مې د رنگونو لوپته شي
فکرونه لېوني مې لږه ساه واخلي دمه شي
د زړه په درزېدو کې مې ارمان تپه تپه شي

ځواني دې شي راياده په دعا دې يادووم
قربان دې شم له سترگو خامخا دې يادووم

قربان ستا د حيا نه زما ټول محبتونه
پښتو ته دې لوگۍ شه زما مينې غېرتونه
ساه گانې دې شه ټولې ناقراره نگهتونه

"لايقه" زما ساه ئې هره ساه دې يادووم
قربان دې شم له سترگو خامخا دې يادووم

بې صبري

ژوند مې بې له تا د تېرېدو نه دے
ځکه مې زړگۍ د صبرېدو نه دے

ستا په انتظار عمر تېرېږي مې
راشه گمانونه سپوا کېږي مې
ستا کړي لوظونه، نه هېرېږي مې

غم مې په هېڅ حال د کمېدو نه دے
ځکه مې زړگے د صبرېدو نه دے

بې له تانه زه چاته کتره نه شم
نوم د بنایستونو اخیستره نه شم
یم دې لېونې خو لېونې نه شم

داغ د مئینتوب د زړېدو نه دے
ځکه مې زړگے د صبرېدو نه دے

ما دې محبت زړه کې ساتلې دے
ستا تصویر مې زړه پورې نیولې دے
ستا "لایق" هم ستا ارمان ژړلې دے

یاد دې په رښتیا د هېرېدو نه دے
ځکه مې زړگے د صبرېدو نه دے

تڻاڪي

بدلي په نفرت ڪري د عمرونو ياراني

ناترسه زماني

د زړونو ارمانونه ڪري نيمگري افساني

ناترسه زماني

د ژوند په لويه لاره ياران جدا جدا ڪري
په غيږ د محبت ڪي اوروڻه راپيدا ڪري
ڪري وړاني په چل ول د اميدونو نښاني

ناترسه زماني

خوبونه تار په تار ڪري قرار هم ناقرار ڪري
تاجونه د وختونو په زمڪه راگوزار ڪري
بدلي ڪري په ساندو د رنگونو تراني

ناترسه زماني

يقين ڪري گمانونه باور ڪري نفرتونه
د زړونو فاصلو ڪي ڪري ژوبل حسرتونه
په ظلم جبر ماتي ڪري د صبر پيماني

ناترسه زماني

ستا هر انداز بدل دے خدا ڪي دي هم چل دے
په هر چا ڪوي لوبي فريب دي مڪمل دے
"لايق" ته دي ڪري جوڙي د وختونو بهاني

ناترسه زماني

گواهې

دنيا راته حېرانه ده اسمان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
ترڅو چې زمونږ ساه وي دا مينه به رښتيا وي
يو بل نه به ځارېږو وختونه دې گواه وي
حالات گوته په خوله دي هم دوران په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
مونږ کړے له حالاتو په نره بغاوت دے
دا ځکه په جذبو کې زمونږه صداقت دے
دې مينې لېونۍ ته هر انسان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
مونږ دواړه د يو بل يو پوره يوو مکمل يو
رنگونه د وفا يو گلونه د اوربل يو
"لايقه" لېونتوب ته مو ارمان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے

مينه

څه چې په تا شوي دي هغه په ما شوي دي
په محبت کې اشنا دا په هر چا شوي دي
په چپه خوله د ناقراره جذبو شور به منې

د مينې زور به منې

چې د يو بل شو دواړه بدل بدل شو دواړه
ټولې دنيا اوليدو چې مکمل شو دواړه
چې رواجونه تار په تار کړي هاغه تور به منې

د مينې زور به منې

شوې رانزدې فاصلې اُږدې اُږدې فاصلې
وفا وفا شوې زمونږ لمبې لمبې فاصلې
په ډېره نره اوس د کور کلي پېغور به منې

د مینې زور به منې

د حُسن راز دے مینه د مینې ساز دے مینه
ستا د جنون "لایقه" اصل جواز دے مینه
چې د اوبو په سر گډا کړي هاغه اور به منې

د مینې زور به منې

تخیل

نن مې ارمان پوره شو څه په بڼه شان پوره شو
د بنائیسټونو په اسمان کې مې سپوږمۍ اولیده

ما بڼاپېری اولیده

ما به لیدل خوبونه بدل بدل خوبونه
د یو غزل په ارمان غزل غزل خوبونه
نن مې د خوب د تعبیرونو شهزادګۍ اولیده

ما بڼاپېری اولیده

زړه مې قرار نه کوي نه کوي وار نه کوي
سترګې څلور شوې زما ذهن مې کار نه کوي
چې د رنگونو په اتڼ کې مې کلۍ اولیده

ما بڼاپېری ولیده

چې مې غوښتله مدام چې مې ستایله مدام
زما د خیال کاله ته چې به راتلله مدام
"لایقه" نن مې هغه مینه لېونۍ اولیده

ما بڼاپېری اولیده

پېغور

پاتې نیمګړې مې د ژوند هره دعا شوه

ورانه زما د زړه دنیا شوه

لېونۍ مینه مې په هر ځای کې رسوا شوه

ورانه زما د زړه دنیا شوه

سپوږمۍ ته ګورمه زه، چې رایا د پېرې کله

زما په زړه کې اوسې، مانه هېر پېرې کله

په ویر بدله مې د ټول عمر خندا شوه

ورانه زما د زړه دنیا شوه

په زړه بل پېرې زما، د تهمتو نو لمبې

چې راپسې شوي اشنا، د پېغورو نو لمبې

خپل محبت راته رښتیا لویه سزا شوه

ورانه زما د زړه دنیا شوه

په خپل نصیب خفه یم، تانه ګيله نه کووم

ګرځم تنها "لایقه"، چا نه ګيله نه کووم

زما په برخه د تمام عمر ژړا شوه

ورانه زما د زړه دنیا شوه

سل په سل

منم چې بنکلي په دنيا کښې ډېر دي
په ټول يورپ او ايشيا کښې ډېر دي
خو زما يار د ټولو بنکلو نه بدل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

کوي په ناز او په نخرو خبرې
خوږې، خوږې لکه خارو خبرې
لکه د بنکلو بڼا پېرو خبرې

زما د ژوند د لارې مل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

لري گلاب غوندي رنگينه خواني
د هريو حسن نه حسينه خواني
ډکه له نازه نازينه خواني

د مرادونو شيش محل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

له هر چا بنکله زما بنکله جانان
زما "لايق" زما سپېڅله جانان
هغه وختونو نازوله جانان

بس مينه مينه سل په سل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

ډاډ

زه درسره يمه اشنا د چا پروا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

چې محبت کوي نو زړه سره صلا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

زما په سترگو کې اوگوره هېره که ټوله دنيا نوره

گوره چې زه دې يم ملگره خله يرېرې له پېغوره

ډاډه راگوره لېونۍ مينه په غلا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

هېر کړه رسمونه رواجونه چې مکمل موشي خوبونه

چې مې لاسونه تاله درکړه زه دې هم غواړمه لاسونه

بلا دې واخلم هډو وېره د بل چا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

زه دې "لايق" يم بنکاره وایم ستا يمه ستا يمه زه ستا يم

زما د خوږ زړگي قراره زه دې په مينه باندې پايم

هسې شکونه گمانونه خامخا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

باور

ولې باور نه کوي ولې باور
په ما نظر نه کوي په ما نظر
خیر که ساده باده انسان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

زړه مې په تا بابللې، تا سره مینه کووم
په ډېرو نه پوهېږم، خبره سپینه کووم
نه په دنیا یم نه په ځان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

په دې ساده سینه کې، زړه د بادشاه لرمه
په ښکاره مینه کووم، پروا د چا لرمه
که زه په ډېرو ښکلو گران یم
خو ستا د مینې قدردان یم

زما له پاکې مینې، گوره انکار اونکړې
د غمازانو په خوله، چرې اتبار اونکړې
که د خیالونو شاه جهان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

زه دې پښتو پالمه، گوره زه ستا "لایق" یم
مانه نفرت مه کوه زه، د وفا "لایق" یم
که په سلگو او په لږزان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

حسرت

لامې ځواني ده انتظار خو اوکه
مرگيه مه راءه لږ وار خو اوکه

لامې د ژوند سپرلي ليدلي نه دي
لامې په ډکه خوله خندلي نه دي
د ناقراره جذبو شمار خو اوکه
مرگيه مه راءه لږ وار خو اوکه

لامې په زړه کې ارمانونه ډېر دي
لامې نيمگړي حسرتونه ډېر دي
بلا دې واخلمه اتبار خو اوکه
مرگيه مه راءه لږ وار خو اوکه

لابه په زلفو کې گلونه ږدمه
لابه په زنه شنه خالونه ږدمه
ته مې احساس د نوبهار خو اوکه
مرگيه مه راءه لږ وار خو اوکه

په زړو لارو راشه بيا "لايقه"
چا نه تپوس اوکه زما "لايقه"
راته د لرې يکه زار اوکه
مرگيه مه راءه لږ وار خو اوکه

فراق

يه بې پروا جانانه وايه رښتيا جانانه
درته يادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږي

چې شم يوازې کله، خپل ماشوم توب يادوم
ستا لېوني خويونه، کمعلتوب يادوم
ته چې له ما جانانه گرځي جدا جانانه
درته يادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږي

ته چې خفه شې کله، په زړه دې څه تېرېږي
زما خو خداېرو اشنا، وختونه نه تېرېږي
قربان له تا جانانه اووايه دا جانانه
درته يادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږي

کارغه چې پاس په بلۍ، کېني خبرې کوي
يا چې دې سترگه رپي، خيال دې وزري کوي
يه زما ساه جانانه سوال هم دعا جانانه
درته يادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږي

هاغه ساده "لايق" يم، هډو بدل نه يم
چې تا به هېره کړمه، دومره پاگل نه يم
زه خويم ستا جانانه زما جانانه
درته يادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږي

غلا

زړه رانه تا وږې دے
تا په رښتيا وږې دے
گوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وږې دے

زه ورکې ځان وينمه
ته چې خندېږې کله
په زړه مې لوبې کوي
چې وشرمېږې کله

خوب دې زما وږې دے
گوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وږې دے

د زړه په غوږ واوړم
ستا د ځوانۍ سندرې
ستا د مستۍ سندرې
ستا د شوخي سندرې

مانه دې ساه وږې دے
گوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وږې دے

دې بې له تانه پیکه
ددې دنيا رنگونه

د محبت رنگونه
هم د وفا رنگونه

خیال مې ادا وړې دے
گوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړې دے

چې په ما شک ونه کړې
ستا لېونې یم گلې
هاغه "لايق" یم کنه
ساده سرې یم گلې

سکون مې چا وړې دے
گوره منکره نشې
ډېر دې په غلا وړې دے

اشنا

تا چي په خدا اووے
پوهه په ځان نشولې
دا ځل دې رښتيا اووے
ماته دې اشنا اووے

ډېره موده پس چي تا
ماته دې پښتو کړله
گوره څومره ښه شوله
پوهه په ځان نشولې
هېر واپه ضدونه کړل
مات دې رواجونه کړل
هرڅه دې صفا اووے
ماته دې اشنا اووے

څنگه په هنر هنر
مينه دې رسوا نکره
تا چي ښکته اوکتل
پوهه په ځان نشولې
تا گلي بدل کړمه
زه دې مکمل کړمه
سترگو دې په غلا اووے
ماته دې اشنا اووے

ستا مينه زما مينه
څومره معتبره شوه
مينه غرور نه مني
پوهه په ځان نشولې
لاړله سندرې شوه
څومره زوروره شوه
حسن اخر دا اووے
ماته دې اشنا اووے

زار دې د نځرو شمه
لا دې نور ستي ستي
شي به ستا "لايق" بدل
پوهه په ځان نشولې
زار دې له نازونو شم
ستا په تهمتو نو شم
چا اووے دا چا اووے؟
ماته دې اشنا اووے

ادراك

چې کوم خوا گورمه تصوير مې د جانان بڼکاري
ماته د ژوند په بنائستونو کې خپل ځان بڼکاري

ستا په رخسار چې د حيا رنگونه لوبې کوي
په هره ساه مې د وفا رنگونه لوبې کوي
بدل بدل راته نازونه د ارمان بڼکاري
ماته د ژوند په بنائستونو کې خپل ځان بڼکاري

دا لېونتوب زما نه نور محبتونه غواړي
د رواجونو نه بڼکاره بغاوتونه غواړي
د زړه دنيا مې ځکه ټوله په لېزان بڼکاري
ماته د ژوند په بنائستونو کې خپل ځان بڼکاري

په سترگو سترگو کې د مينې په نغمو پوهه شوم
د پېغلتوب په ناقراره تقاضو پوهه شوم
د حسن خيال راته "لايقه" پرستان بڼکاري
ماته د ژوند په بنائستونو کې خپل ځان بڼکاري

تال

چې دريادېرم کڅه سترگه دې رپېرې که نا
په سپين رخسار دې د رنگونو تال جوړېرې که نا

زړه دې درزېرې که نا

چې مازيگر شي نمر د غرونو پناه کېرې کله
په هر يو لور چې د تيارې څادر خوړېرې کله
ستا په لېمو کې تصويرونه موسکي کېرې که نا
په سپين رخسار دې د رنگونو تال جوړېرې که نا

زړه دې درزېرې که نا

ته چې يوازې کله ناسته ئې سوچونه کوې
فکر دې يوسي اسويلي کوې آهونه کوې
يو لېونې مئين دې مخې ته اودرېرې که نا
په سپين رخسار دې د رنگونو تال جوړېرې که نا

زړه دې درزېرې که نا

چې وارخطا وارخطا گورې آئينه کښې کله
چې طوفانونه دې ول ول شي په سينه کښې کله
ساده "لايق" دې غټو سترگو کښې غږېرې که نا
په سپين رخسار دې د رنگونو تال جوړېرې که نا

زړه دې درزېرې که نا

ځانگو

چې شپه کله پخه شي دنيا ټوله اوده شي
يادونه دې سپوا شي په زړه مې زلزله شي
بناپست دې زه د ستورو په ځلا کښې لټوومه
تصوير دې جوړوومه

ساتلې مې ستا مينه د زړه په درزېدو کښې
غرېږې لکه خوب مې د سترگو په لېمو کې
ژوندون دې د ارمان په زولنو کښې تېروومه
تصوير دې جوړوومه

زما د زړه دمه ئې له تا صبرېدې نشم
دنيا به شي بدله خو زه بدلېدې نشم
هر وخت دې د فکرونو په ځانگو کښې ځنگوومه
تصوير دې جوړوومه

چې کله شم يوازې په زړه مې رارورېږې
ساده باده "لايقه" زما نه، نه هېرېږې
پټ پټ لکه تعويد چې دې په غاړه گرځوومه
تصوير دې جوړوومه

توبه

ژارمه د ورځې شوگېرې تمامه شپه کووم

بيا به مينه نه کووم

خوبه وېرې نازونه خو به لارې ته کاته کووم

بيا به مينه نه کووم

ډېر ډېر کړېدلې يم ډېر ډېر ژړېدلې يم

اور کې سوځېدلې يم

نوم به دې وانخلمه اشنا کلکه وعده کووم

بيا به مينه نه کووم

ښه دې د خدا کړمه هر ځای دې رسوا کړمه

خور دې په دنيا کړمه

څه به درته وایمه رښتیا څه به گيله کووم

بيا به مينه نه کووم

زړه مې قرار نه کوي اوښکې مې وار نه کوي

عقل مې کار نه کوي

ظلم به تر کومې زه په دغه پاگل زړه کووم

بيا به مينه نه کووم

لادروغ لوظونه کړه بيا بيا قسمونه کړه

ښه ډېر سوگندونه کړه

نه کووم "لايقه" څه اتبار دې په خوله نه کووم

بيا به مينه نه کووم

حېراني

نه مې هېرېدې شې نه دې هېرېدې شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

سترگې راپسې شولې، کلي کې رسوا شومه
ته هم د خدا شولې، زه هم د خدا شومه
نه مې پرېښودې شې نه دې پرېښودې شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

گوره څومره ښه لگي، دا د مئینتوب قيصه
دا د بې خودۍ قيصه دا د لېونتوب قيصه
نه ته صبرېدې شې نه زه صبرېدې شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

څه به محبت وکړو، داسې په اُرونو کې
سوځو به ترڅو پورې، مونږ په رواجونو کې
ته به لېونۍ شې زه به لېونۍ شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

ته هم بې قصوره یې، زه هم بې قصوره یم
غږ چې درته نه کوم، زه "لايق" مجبوره یم
نه راله راتلې شې، نه درله درتلې شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

بېلتون

خوږې په هر يو لوري د رنگونو پلوشې دي

ته ولې نه راځې

ځواني ده هم مستي ده تماشه ده تماشې دي

ته ولې نه راځې

زما د زړگي سره، لوظونه دې رښتيا كړه
خيالونه مې رنگين كړه، خوبونه مې رښتيا كړه
ما ستا په انتظار كې صبا كړې بلا شپې دي

ته ولې نه راځې

بې تا نه مې وختونه، اشنا څنگه تېرېږي
بېگا څنگه تېرېږي، صبا څنگه تېرېږي
وئيل درته نشم زما سترگې پښتنې دي

ته ولې نه راځې

په سپينه ورځې راشه، خفه چې رقيبان شي
پوره چې دې ارمان شي، پوره چې مې ارمان شي
بېلتون دې اشنا نه د قیامتونه زلزلې دي

ته ولې نه راځې

ساتلي مې دي تاله، د حُسن بهارونه
چې وانخلي "لايقه" دا مينه نظرونه
"وتلې" مې څو ځله دواړه شونډې تا پسې دي

ته ولې نه راځې

جدایي

جانانه و جانانه

ژوندون کله تېرېږي د زړه سره بې له تانه
جانانه و جانانه

ما ستا په نامه کړي د ټول عمر خوبونه
لوگۍ به کړمه تاته خپل واړه ارمانونه
دنيا به په رښتيا کړم خپلې مينې ته جېرانه
جانانه و جانانه

زما په هر نظر کې هم ستا مينه غوړېږي
ستا مخ پکې زه وينم گلونه چې غوړېږي
غوښتلې مې ستا مينه همېشه ده د مولانه
جانانه و جانانه

وختونو خواره کړي په هر لوري دامونه
مونږ بېل نکړي یرېږم د خلقو نظرونه
په زړه کښې دې ساتمه پټه مينه له هر چانه
جانانه و جانانه

زمونږ د پاکې مينې گواه ټوله دنيا ده
زه ستا يمه "لايقه" دا ستا مينه زما ده
قربان دې په خوځله د ساده باده خندا نه
جانانه و جانانه

بخري

په زړه مې کوي لوبې دا نشه نشه کافرې
ستا سترگې جادوگرې
خوبونه رانه يوسي په چل چل کې زورورې
ستا سترگې جادوگرې

دنيا يې لېونۍ کړه ښکلا يې لېونۍ کړه
فضا يې لېونۍ کړه
په خپله سادگۍ کې دي بې شانه معتبرې
ستا سترگې جادوگرې

چې کله په خدا شي رنگونه په گډا شي
وختونه وارخطا شي
کوي په يو نظر کې څه بلا بلا خبرې
ستا سترگې جادوگرې

کاته يې تندرونه باڼه يې نشترونه
شوخي يې قيامتونه
نېزې دي هم ليندې دي چې گوزار کوي دلرې
ستا سترگې جادوگرې

اورونه دي لمبې دي "لايقه" زلزلې دي
خو بيا ډېرې خوږې دي
هر داوگتې له ما د ښايستونو جوارگرې
ستا سترگې جادوگرې

بې خودي

سينو کښې چې مستي د مينې اچوي تالونه

راځي دې بهارونه

خدا چې په رخسار د لېونتوب خوري چورلکونه

راځي دې بهارونه

خوږې چې په هر لوري د حسن رنگينۍ شي
خودي شي ناقاره جذبې چې لېونۍ شي
جوړېږي چې لېمو کښې د فکرونو محلونه

راځي دې بهارونه

لمحې چې په گډا شي وختونه چې تپه شي
احساس چې په خدا شي خيالونه چې دمه شي
حالونه چې يو بل ته غلي وايي نظرونه

راځي دې بهارونه

چې سترگو کښې شوخياني يو بل ته اشارې کړي
خود سره خوشبوياني يو بل ته اشارې کړي
"لايقه" چې فطرت شي سراسر نزاكتونه

راځي دې بهارونه

پېغلتوب

په زرگو لوبې کوي په جذبو لوبې کوي

بلا شوخه ناداني

ستا نشه نشه خواني

په نظر کې دې مستي پېغلتوب کې دې اثر

ناقراره بې خودي خلق واړه وي په شر

مئين ټول کړي تاواني

ستا نشه نشه خواني

ستا دے حسن بې پروا پروا نه لري د چا

لېوني کوي کتل لېوني دې کړه دنيا

د چا نه مني خاني

ستا نشه نشه خواني

يې د مينې بناپېری بنائستونه درنه زار

د خوبونو شهزادگی ټول رنگونه درنه زار

د "لايق" زندگاني

ستا نشه نشه خواني

زړگيه وايه کنه

زاړه وختونه څه شو د ژوند رنگونه څه شو
لږ مې کړه پوهه لېوني محبتونه څه شو

زړگيه وايه کنه

نه يم باهر خوشحاله نه مې زړه کور کې لگي
نه خاموشي خوبه وم نه مې زړه شور کې لگي
خواره خوبونه څه شو هغه نازونه څه شو
چې په سينه کې مې ساتل هغه دردونه څه شو

زړگيه وايه کنه

هر وخت خفه خفه يم مانه خندا هېره ده
داسې يوازې شومه مانه دنيا هېره ده
رنگين خيالونه څه شو ساز او سرونه څه شو
چې پرې بې غمه زنگېدم هغه ټالونه څه شو

زړگيه وايه کنه

زه په خپل کور دننه لکه قيدي اوسېږم
د رواجونو اور کې بندي بندي اوسېږم
ازاد فکرونه څه شو خلا سوچونه څه شو
چې به له مانه زارېدل هغه مخونه څه شو

زړگيه وايه کنه

په ما دا ټولې لوبې زړگيه تا کړي دي
په ډېر هنر هنر دي صبا بېگا کړي دي
هاغه لوظونه څه شو ډېر قسمونه څه شو
چې په "لايق" به دې کول هاغه چلونه څه شو

زړگيه وايه کنه

هغه

يوه حسينه جينۍ پوهه په مينه جينۍ

زما په زړه کوي چلونه نازينه جينۍ

يوه حسينه جينۍ

په هر نظر کې شوخي هره ادا کې مستي

هره وينا کې جادو هره خدا کې مستي

يوه شيرينه جينۍ ډېره نازينه جينۍ

زما په سترگو کې غرېږي لونگينه جينۍ

يوه حسينه جينۍ

له ځانه ورکه ورکه يوه بې غمه ځواني

په رنگينو کې ډوبه يوه بې دمه ځواني

يوه مالگينه جينۍ ده ماه جبينه جينۍ

خوږه خوږه ټولو همزولو کې گبينه جينۍ

يوه حسينه جينۍ

په هر يو ذهن خوږه د لبونتوب سندر

ده په رښتيا "لايقه" د پېغلتوب سندر

ده گل ورينه جينۍ ډېره سنگينه جينۍ

زما "ملاله" په پښتو باندي مئينه جينۍ

يوه حسينه جينۍ

بدل

ماله جواب راکه

زما د ژوند د پسرلو پوره حساب راکه

ماله جواب راکه

يا بڼه په نره باندې ماته اشنا ووايه

يا مې پردې پردې که راته صفا ووايه

يا څه علاج ددې زړگي خانه خراب راکه

ماله جواب راکه

اوس چې مې نه پېژنې زما وفا هېرې

زما خود سره مينې داسې چې ما هېرې

ماله واپس هاغه وختونه د شباب راکه

ماله جواب راکه

ما چې لمبو کې تېر کړه د تنهائی وختونه

د انتظار په اور کې د رسوائی وختونه

څه خو بدل د جدایی ددې عذاب راکه

ماله جواب راکه

چې د خپل نوم سره زه نوم د اشنا وليکم

چې د "لايق" سندره صفا صفا وليکم

وخته په لاس د قسمتونو ټول کتاب راکه

ماله جواب راکه

اظهار

راځه راځه جانانه زما بنائسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

مانه جدا چې نشې د سترگو توره زما
ته د بل چا چې نشې د زړه ټکوره زما
وږمه وږمه جانانه زما بنائسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

کوي په ما چلونه ستا نازولې سترگې
اومنه دا سوالونه نکړې بدلې سترگې
لمبه لمبه جانانه زما بنائسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

ما دې ستايلې مينه د لېونتوب په ژبه
ما دې پاللي مينه د مئینتوب په ژبه
ټپه ټپه جانانه زما بنائسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

گوره چې هېرې نکرې	د خپل "لايق" خبرې
له ستوني تېرې نکرې	د يو صادق خبرې
نغمه نغمه جانانه	زما بنائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه	ئې مې هرڅه جانانه
ددې دنيا رسمونه پرېږده	
لاس دې زما په لاس کې کېږده	

دلداري

قلبي و يا قلبي	مرحبا يا قلبي
ستاييمه ستا قلبي	مرحبا يا قلبي
ستا گلاب گلاب حُسن	خور لکه کتاب حُسن
لوبې په جذبو کوي	تل شباب شباب حُسن
ناز و ادا قلبي	مرحبا يا قلبي
ستاييمه ستا قلبي	مرحبا يا قلبي
ستا هره ادا لشي	مينه هم وفا لشي
لگي په زړگي زما	دا لشي هم دا لشي
ټوله حيا قلبي	مرحبا يا قلبي
ستاييمه ستا قلبي	مرحبا يا قلبي
ستا هر يو انداز بدل	ټوله ئې غزل غزل
زړونه تختوي مدام	هر نظر اجل اجل
حُسن بنکلا قلبي	مرحبا يا قلبي
ستاييمه ستا قلبي	مرحبا يا قلبي

ته يې دلداري زما	ته يې فنكاري زما
گوره ستا "لايق" يمه	ته يې شاعري زما
خار شم له تا قلبي	مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي	مرحبا يا قلبي

اتبار

زه بې وفا نه يمه
زه د بل چا نه يمه
لږ د وختونو فيصلو ته انتظار اوکه
په ما اتبار اوکه

بې پته نه يم اشنا	زه محبت پېژنم
خه په جذبو پوهېږم	زه صداقت پېژنم
بنه په ډاډه د لېونۍ مينې اظهار اوکه	
په ما اتبار اوکه	

زما په پاكه مينه	پوره باور اولره
په تا نظر ساتمه	په ما نظر اولره
په كاني زړه كې دې زما دپاره لار اوکه	
په ما اتبار اوکه	

كه خوك دې نه پېژني	زه خو دې بنه پېژنم
دا گمان اونكړې ته	چې زه دې نه پېژنم
په ډېره نره د وفا مينې اقرار اوکه	
په ما اتبار اوکه	

ستا لېونتوب منمه زما ساده "لايقه"
تا هېرول نه شم زما هرڅه "لايقه"
د دار په سر لکه زما شان يکه زار اوکه
په ما اتبار اوکه

ازغي

دا خوځي مې قتلوي	دا ځواني مې قتلوي
د دوه سترگو لېونو	حېراني مې قتلوي
يو قدم لکه خارو	په ډېر چل چل چل
خنداگانې په هنر	بل بنائيست د بڼاپېرو
هر انداز مې قتلوي	هم خبرې په نڅرو
د دوه سترگو لېونو	دا مستي مې قتلوي
	حېراني مې قتلوي
لکه حوره د حرم	په ډېر چل چل چل
په اوږو خورې ورې	ټوله جوړه په قلم
دا غرور مې قتلوي	تورې زلفې پېچ و خم
د دوه سترگو لېونو	بې رځي مې قتلوي
	حېراني مې قتلوي
هره ساه زړه ته راځي	په ډېر چل چل چل
چې "لايقه" شم خفه	په بيا بيا زړه ته راځي
مجبوري مې قتلوي	خامخا زړه ته راځي
د دوه سترگو لېونو	بې وسي مې قتلوي
	حېراني مې قتلوي
	په ډېر چل چل چل

اسويلي

پروانه شوم

هائے مستانه شوم
په محبت کې، ستا په الفت کې
زه ديوانه شوم

نه مې سکون شته
نه مې سحر شته

نه مې آرام شته
نه مې مابنام شته
له خپله ځانه خوږه جانانه
زه بېگانه شوم

نه راکتې شې
نه ته راتلې شې

نه درکتې شم
نه زه درتلې شم
په جدایی کې، په تنهایی کې
زه ترانه شوم

نه ته صبرېږې
په دې پوهېږې

نه زه صبرېږم
په دې پوهېږم
د تهمتو، د پیغورو
زه نشانه شوم

راته اوگوره
گمان اونکړې

هاغه "لايق" یم
په زړه صادق یم
گوره نه گل شوم، نه دې منزل شوم
بس افسانه شوم

تصویر

خدا دې لېونی	ادا دې لېونی
حیا، وفا، موسکا دې لېونی	خواني دې په رښتیا
تپه د لېونتوب	ښائست دې سراسر
نغمه د مئینتوب	وینا دې لېونی
خدا دې لیونی	
حیا، وفا، موسکا دې لېونی	د حُسن ښاپېری
رنګونه درنه څار	سپرلي درته لوګر
ګلونه درنه څار	ښکلا دې لېونی
خدا دې لېونی	
حیا، وفا، موسکا دې لېونی	نظر دې په چل چل
خوبونه تختوي	خواني دې په هنر
فکرونه تخنوي	دا غلا دې لېونی
خدا دې لېونی	
حیا، وفا، موسکا دې لېونی	"لایق" دې یادوي
خبرېږې او که نه	د مینې په جذبو
پوهېږې او که نه	جفا دې لېونی
خدا دې لېونی	
حیا، وفا، موسکا دې لېونی	

ساندي

چې نکرېزې په لاسونو لگوي
په زخمونو زما مالگې دوږوي

کله شمعي چې له تانه چاپېرېږي
بنائېستونه د حيا نه چاپېرېږي
مجبوري، ټولې زما نه چاپېرېږي
په اوږو چې زلفې ورو ورو خوروي
په زخمونو زما مالگې دوږوي

په رخسار چې دې غوږېږي سره گلونه
په سينه کېنې دې گډېږي ارمانونه
په زړگي مې راوړېږي تندرونه
ته چې شونډې په نازونو سرې کوي
په زخمونو زما مالگې دوږوي

ئې بې غمه د دنيا نه څه خبر ئې
په خندا کې د بل چا نه څه خبر ئې
تا نه څار شمه زما نه څه خبر ئې
چې رقيب په مينه مينه يادوي
په زخمونو زما مالگې دوږوي

دغه خيال مې بې وسي سېوا کوي
غريبي مې مجبوري سېوا کوي
تنهايي مې تنهايي سېوا کوي
خپل "لايق" چې داسې زر زر هېروي
په زخمونو زما مالگې دوږوي

سنگار

زلفې رو رو خوروه
شنه بنگړي دې شپڼگوه
شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

کړي رنگونه تماشي
بنائستونه تماشي
ستا د مخ د پسرلو
کړي گلونه تماشي
ځان په چل چل جوړوه
پردي زړونه تختوه

شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه
د لمبې غونډې ځواني
نظرونه طوفاني
په بنائست کې لېونۍ
هډونه لرې ثاني
تندرونه وروه
ارمانونه قتلوه

شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

ټول جهان که لېونه
زور او ځوان که لېونه
پروا مه لره د چا

هر ارمان كه لېونى
هره خوښه دې كوه
خو "لايق" مه هېروه

شي دنيا دې لېونى
خانده شونډې سرې كوه

قيامتونه

خواره خواره كتل كوي خدا كې دې اثر دے
جادو دے كه منتر دے جادو دے كه منتر دے

په تلو كې مكېزونه، خدا كې قيامتونه
كتو كې خمارونه
دا حكه ستا په لوري د هر چا نظر نظر دے
جادو دے كه منتر دے

نه غم وي نه فكرونه، كووم دا ارمانونه
تل ستا وي ديدنونه
ما ستا په نامه كړے د ژوند هر يو مازيگر دے
جادو دے كه منتر دے

زه مينه يم وفا يم، دا ستا د زړه درزا يم
"لايق" دې په رښتيا يم
سينه مې ستا په ياد كې د رنگونو سمندر دے
جادو دے كه منتر دے

خوبښه

څوك به "كابل" او "پېښور" يادوي
څوك به بنائيسټ د "اشنغر" يادوي
د چا "خيبر" د چا "تيراه" خوبښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوبښه ده

دغه ساده باده سپېڅلي كلي
دا د وختونو نازولي كلي
د تصور نه بلا ښكلي كلي
دلته مې لور په لور خندا خوبښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوبښه ده

دا د خودسره "ازمرو" وطن دے
د حياناكو "ښاپېرو" وطن دے
د ابشارونو سردرو وطن دے
زما ئې حُسن هم ښکلا خوبښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوبښه ده

دغه ميلې، دا اتڼونه زما
دغه حجرې، دا ګودرونه زما
دغه جرګې، دا محفلونه زما
چې مې رښتيا چې مې رښتيا خوبښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوبښه ده

دلته کې امن ورورولي دې وي تل
دلته سکون هم خوشحالي دې وي تل
"لايقه" لور په لور سپرلي دې وي تل

دغه مې سوال دا مې دا مې دُعا خوښه ده
زما دا ټوله پښتونځو خوښه ده

بې وسي

هر وخت بهانې کوي
خون د يارانې کوي
بيا بيا ئې وژلې يم

څه په دروغجنې اوږدېلې يم

وائي چې زه ستا به شم
را به شمه را به شم
تا سره پخلا به شم
ډېر ئې کړولې يم
بيا بيا ئې وژلې يم

څه په دروغجنې اوږدېلې يم

سترې انتظار کړمه
مينې خوار و زار کړمه
غم په زړه بېمار کړمه
هرڅه نه وتلې يم
بيا بيا ئې وژلې يم

څه په دروغجنې اوږدېلې يم

بنڪلي د هېڅ ڇا نه دي
ستا نه دي، زما نه دي
پوهه په وفا نه دي
ډېر ئې سوزولې يم
بيا بيا ئې وژلې يم

څه په دروغجنې اوږدېلې يم

هر وختې يادېږې مې
کله نه هېرېږي مې
سترگو کې غږېږي مې
مينې زورولې يم
بيا بيا يې وژلې يم

څه په دروغجنې اوږدېلې يم

بيا بيا چې قتلېږمه
مرمه نه رغېږمه
زه "لايق" سوزېږمه
ډېر ئې ژړولې يم
بيا بيا ئې وژلې يم

څه په دروغجنې اوږدېلې يم

بې پروا

لکه زرکه په رو رو، قدم اخلي په نخرو
يو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د بڼاپېرو

چې کوم خوا اوکړې نظر، خلق واپوې په شر
شاعران کړې لېوني، عاشقان په مېرو سر
څوک لگيا کړې په دعا، څوک اخته کړې په بڼېرو
يو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د بڼاپېرو

ستا دمه هر انداز بدل، رباعي ئې هم غزل
محفلونه کړي وږمې، ستا گلاب گلاب نظر
بلا ډېر دي بنديوان، ستا د زلفو منگرو
يو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د بڼاپېرو

ستا ځواني ده بې پروا، پروانه لري د چا
چې "لايق" کړې کله ياد په شر واره وئ د نيا
ده مستي دې د کابل، نزاکت د پېښورو
يو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د بڼاپېرو

انتظار

ما په اوربل کې قطار کړي دي گلونه

لالیه بیا دیدن ته راشه

د بنگړو ډک مې دي راوړي مړوندونه

لالیه بیا دیدن ته راشه

ستا د راتلو په انتظار کې

بدن مې سوځي په انگار کې

په غونډه زنه مې وهلي شنه خالونه

لالیه بیا دیدن ته راشه

یم وارخطا زړه مې درزېږي

تا رانه غواړي نه صبرېږي

راشه چې ختم شي مې واړه گمانونه

لالیه بیا دیدن ته راشه

داسې نه مینه مورو سوا شي

په مونږه پویه دا دنیا شي

پاتې نیمگړي زما نشي ارمانونه

لالیه بیا دیدن ته راشه

ته مې "لایق" د محبت یې

زما وفا زما غېرت یې

ما دې خوړلي ستا د مینې سوگندونه

لالیه بیا دیدن ته راشه

مننه

زه د خپل سفر په دې پړاو کېنې د کواټ د سپېڅلې او سوچه خاورې د هاغه ټولو
ملگرو شاعرانو مننه کوم، چا چې په هره ادبي غونډه کې ماته په درنه سترگه او کتل.
چا چې زما د لېونې زړه ټولې ناقراره جذبې نورې هم ناقراره کړې او زه ئې ددې جوگه
کړم، چې په لږ وخت کېنې ډېر څه وليکم.
د ښاغلي سعاد خان ساغر خټک ،

ښاغلي مختيار يوسفزي او ورور بصير ستوري هم مننه کوم، چې د لېونو سندرو د
لېونو لفظونو په صحيح کولو (پروف) کېنې ئې زما ملاتړ او کړو.
د ښاغلي حاجي گلزار خان اورکزي ، ښاغلي فيروز اږيډي ، ښاغلي وزير
بادشاه جانان هم مننه، چې زما د مينې تپه ئې د قطر په ښااستونو کېنې زمزمه کړه.
د گران او محترم ملگري سيد سردار حسين ايډوکيټ ډېره مننه، چې زما د
"لېونتوب" اظهار د خپل زړه آواز گڼي.
د زلمي سندرغاړي همایون خان مننه، چې ماته ئې د سندرو د چاپ مشوره راکړه.
او ددې ټولو ترڅنگه د خپلې گرانې او درنې مور "پښتو" مننه، چې زما او زما د
مينه والو تر مېنځه ئې د "لېونتوب" جذبو ته وده ورکړې ده. دعا کوم، چې الله تعالی
دې موږ ټولو ته د "پښتو" د نور خدمت توفيق راکړي. امين

لايق زاده لايق
کواټ

گرانو مینه والو!

زما بنيادي تعلق د صوابی ضلعي د (زېدي)
کلي سره دی، خونن سبا په دوبي کي ژوند کوم،
ځکه نو چې تراوسه پورې د غلته څومره پښتانه
فنکاران راغلي دي، ما ورته تر خپله وسه پورې
پوره پوره عزت او احترام ورکړې ده. په پردي وطن
کي زمونږ لیده کاته ورو ورو په مینه بدل شوي دي.

د فن او فنکار سره دې مینې زه د لایق زاده لایق سره هم اشنا کړم،
څوک چې د شعر په ژبه د زړه خبرې کي. "لېونی سندرې" د ملگري لایق
زاده لایق د ناقراره جذبو هاغه اظهار دی، کومې چې کله هم د فنکارانو
په خوله راغلي دي، نو هر چا خوښې کړي دي.

د "لېونی سندرو" په چاپ کې د خپلې مینې د گډون په ذریعه ما د
شعر او فن په باریک تعلق کې د ځان ځای کولو یو شعوري کوشش کړی
دی. زه باور لرم چې زما دغه مینه به تاسو نوره درنه کي.

زه د لېونی سندرو په تړون د هاغه ټولو فنکارانو لکه ښاغلي هارون
بادشاه، ښاغلي زیك افریدی، ښاغلي بختیار خټک، ښاغلي همایون خان،
ښاغلي شوکت محمود، ښاغلي مسعود اختر، ښاغلي عرفان خان او نورو
ډېرو نه علاوه د سټیج د ملگرو فنکارانو په خصوصي توگه د ښاغلي ناصر
خان او د زلمي ډایرېکټر ښاغلي فهمید خان ډېر مشکوری، چې په ما یې
همېشه خپله مینه پېرزو کړې ده. په دې باور چې دوی به د "لېونی سندرو"
د نورو خورولو په ذریعه د مینې دا رشتې نورې هم درنې کړي.

د پښتون قام د نور ځلنده او روښانه سباوون په امید

ستاسو

شېر علي خان

کراون انټرنېشنل مارکېټنگ اینډ بزنس کنسلټنټس - دوبي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library